SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз

Рік 119, ЧИСЛО 36, П'ЯТНИЦЯ, 7 ВЕРЕСНЯ 2012 РОКУ 1893 Vol. 119, No. 36, FRIDAY, SEPTEMBER 7, 2012 $1.00

Відбувся форум діяспорної молоді

1 вересня у Львові відбувся II Форум української молоді діяспори. Перший форум, у 2011 році, був присвячений 20-річчю державної незалежности України. Нижче подаємо, за „Газетою по-українськи", розповідь голови Молодого Народного Руху України Івана Крулька про цю подію.

Цьогорічний форум української молоді діяспори зібрав 50 молодіжних провідників з 20 країн світу: Канади, Росії, США, Польщі, Словаччини, Сербії, Румунії, Чехії, Болгарії, країн Балтії.

У резолюції форуму делеґати констатували, що за останній рік з боку Української держави не було зроблено жодного кроку для підтримки та розвитку взаємин з українською молоддю діяспори.

Молодь висловила рішучий протест проти політичних репресій в Україні, зокрема проти політично мотивованих судових процесів нед Юлією Тимошенко та Юрієм Луценком.

Особливе занепокоєння форум висловив щодо мовної ситуації в Україні, оскільки недавно прийнятий закон „Про засади державної мовної політики" є ганебним продовженням русифікації України.

Молодь української діяспори обурена переслідуванням українства в Росії, закриттям всеросійських українських організацій, тиском на активних діячів діяспори.

Делеґати форуму визначили для себе такі завдання:

• домогтися створення державної програми „Молодь діяспори", яка б сприяла розвиткові молоді закордонного українства;
• створити інтернет-портал молоді діяспори;
• проводити щорічні форуми, конференції, табори, зустрічі української молоді діяспори тощо; розвивати співпрацю з українськими державними інституціями та громадськими організаціями, які займаються проблемами української молоді діяспори;
• заснувати та зареєструвати молодіжні організації в країнах прожи-

(Закінчення на стор. 4)

Міська рада Львова: В. Янукович хоче знищити державність

ЛЬВІВ. – Міська рада 30 серпня звинуватила Президента Віктора Януковича в спробі ліквідувати українську державність.

Про це йдеться у зверненні Львівської міськради до українського народу, прийнятому на позачерговій сесії. За нього проголосували 72 з 74 присутніх депутатів (при мінімально необхідних 46).

„Ненависть до всього українського, дискримінація українців за національним принципом, репресії і переслідування українців стають візитною карткою маріонеткового режиму В. Януковича, який прискореними темпами йде до ліквідації української державности", – сказано в зверненні.

Також міськрада звинувачує Президента В. Януковича в деукраїнізації інформаційного простору, русифікації освіти, науки, культури та публічної сфери.

На думку депутатів, це свідчить про підготування до інтеґрації України з Росією.

„Підписання Президентом антидержавного і антиукраїнського за змістом закону про мовну політику свідчить про перехід окупаційного режиму В. Януковича, Миколи Азарова, Дмитра Табачника до політики відкритої русифікації і мовного геноциду титульної української нації", – сказано у зверненні. Також зазначено, що вибори до Верховної Ради 28 жовтня стануть прологом нової ери національно-визвольної та соціяльно-визвольної боротьби українців з окупантами. *(Українська правда")*

Єпископ Борис Ґудзяк: „Колеґіюм – це важливий крок в розвитку УКУ"

ЛЬВІВ. – 26 серпня відбулося урочисте відкриття Колеґіюму ім. Патріярха Йосипа Сліпого на терені Українського Католицького Університету. Глава Української Греко-Католицької Церкви Святослав (Шевчук), Єпископ Борис (Гудзяк) у співслуженні з єпископами та священиками провели чин освячення новозбудованого Колеґіюму.

У вітальному слові Патріярх Святослав сказав: „Сьогодні ми благословляємо унікальну споруду. Наша Церква, зокрема УКУ отримує необхідний інструмент для виховання мирян. Колеґіюм – це не гуртожиток, тут буде будуватися спільнота. Тут вашим дітям, окрім високих і передових навчань, Церква передасть віру та виховає їх добрими християнами, активними мирянами, які зможуть перейняти багато ініціятив і відповідати за їх здійснення".

На думку Глави УГКЦ, сьогодні УКУ стоїть в аванґарді виховання мирян у Церкві. Патріярх подякував ректоратові університету на чолі з Єпископом Борисом, а також жертводавцям: „Цей проект матиме вплив на майбутнє України. Бажаю, щоб передчуття великих справ, яке ми сьогодні відчули, у майбутньому могло довершитися рукою покликаних".

За словами ректора УКУ Владики Бориса, новозбудований Колеґіюм є свідченням того, що УКУ намагається переосмислити феномен університету у XXI ст.

Унікальним є те, що зі студентами у Колеґіюмі житимуть викладачі, куратори, адміністратори. Кожні 20-25 студентів матимуть свого куратора. Тут також проживатимуть монахині-редемптористки.

Передбачені у будівлі чотири гостьові мешкання, де житимуть гості УКУ – дипломати, політики, художники, інтелектуали. Вже з вересня 2012 року сюди приїжджають колишній Посол Великобританії в Україні Роберт Брінклі з дружиною, проф. Леонід Рудницький з США, проф. Крістіна Гантель-Фрейзер з Канади.

Також новозбудований Колеґіюм УКУ матиме мешкання для осіб з особливими потребами. Такого, за словами ректора, не було в жодному університеті. „Люди, які мають

(Закінчення на стор. 3)

На території Колеґіюму УКУ в радісний день його освячення, 26 серпня.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Акція журналістів проти В. Януковича

КИЇВ. – На відкритті 64-го Всесвітнього газетного конґресу та форуму редакторів 3 вересня журналісти провели акцію „Стоп цензурі!". Президента України Віктора Януковича зустріли плякатами з протестами проти тиску влади на засоби масової інформації. Після обрання В. Януковича опозиційні партії практично не мають доступу до телебачення, більшість телеканалів контролюють маґнати, льояльні до влади, а журналісти скаржаться на зростання кількости нападів, які залишаються безкарними. Охоронці В. Януковича вирвали плякати у головного редактора „Української правди" Олени Притули та редактора „Kyiv Post" Катерини Горчинської під час виступу В. Януковича на конґресі у Києві. У підсумку на запит „Journalists protest Ukraine leader's press speech" пошуковий сервіс „Google" видає вже понад 11 тис. посилань про цю подію по всьому світу. Про акцію розповіли „Вашинґтон Пост", „Ню-Йорк Таймс", „Ройтерс", „Евронюз", ряд засобів масової інформації в США, Канаді, Ірляндії, Індонезії. *(Інститут масової інформації)*

Автоконфлікт з Росією

КИЇВ. – Після приєднання Росії до Світової організації торгівлі між Москвою та Києвом розпочався торговельний конфлікт з приводу авт. Уряд України 5 вересня розгляне законопроєкт про запровадження утилізаційного збору на імпортні авта у відповідь на запроваджений з 1 вересня у Росії так званий „утилізаційний збір" на імпортні легкові та вантажні авта. Цей своєрідний податок має дещо надолужити втрати, яких зазнає російське автобудування від різкого зниження мит на імпорт авт, що було однією з умов приєднання Росії до СОТ. Застосування податку призведе до того, що легкові авта українського виробництва не витримають конкуренції на російському ринку. Українські автовиробники закриватимуть виробництва в Україні і переноситимуть їх до Росії. Корпорація „Богдан", потужності якої завантажені лише на 10 відс., придбала на Волзі ділянку для побудови заводу. Подібні проблеми постали і перед українським виробником вантажівок „КрАЗ", обсяг замовлень на підприємстві у вересні скоротився удвічі. *(Бі-Бі-Сі)*

Зачинено безмитні крамниці

КИЇВ. – У зв'язку з встановленням органами прокуратури низки порушень у функціонуванні крамниць безмитної торгівлі („duty-free") 4 вересня ці заклади торгівлі зачинено на летовищах Донецька, Харкова, Одеси, а 1 вересня – на міжнародному летовищі „Бориспіль". Також зачинено заклади громадського харчування, розташовані в режимних зонах міжнародного летовища. Державна митна служба відкликала дозволи на здійснення торговельної діяльности в цих зонах і розпочала комплексну перевірку закладів безмитної торгівлі. *(УНІАН)*

Українці купують доляри

КИЇВ. – 4 вересня торги на українській Міжбанківській валютній біржі фактично зупинилися через те, що попит на доляри набагато перевищив пропозицію. Оглядачі вже давно заявляли, що при зменшенні експорту, уповільненні економіки та збільшенні соціяльних виплат девальвація гривні неминуча. Уряд затято твердить, що причин для падіння курсу гривні немає. Національний банк України (НБУ) також заявив про стабільність курсу гривні, але не подав жодних конкретних прогнозів. Водночас НБУ повідомив, що липень став рекордним місяцем з продажу валюти, попит на яку змусив цей банк продати з резервів 1.2 млрд. дол. Липень також став місяцем рекордно низьких податкових надходжень до бюджету. Експерти російського Центру розвитку вважають, що до кінця 2012 року курс гривні може впасти до позначки 9.2 грн. за 1 дол. Зростаючий попит на валюту фахівці пояснюють очікуваннями девальвації гривні після виборів на тлі падіння експорту. Критичним місяцем для України має стати вересень, коли, крім традиційної плати за російський газ, Україна мусить повернути Міжнародному валютному фондові близько 1 млрд. дол. *(Бі-Бі-Сі)*

У Лондоні почалася Параолімпіяда-2012

Національна команда України на відкритті Паралімпіяди-2012. (Фото: Національний комітет спорту інвалідів України)

ЛОНДОН. – XIV Паралімпіяда розпочалася з церемонії відкриття 29 серпня і триватиме до 9 вересня. Церемонія відбулася на тому ж стадіоні, де раніше відкривали XXX Літні олімпійські ігри. Відкрив церемонію знаменитий фізик Стівен Гокінґ, прикутий до інвалідного крісла.

На церемонії відкриття були присутні члени королівської сім'ї, зокрема королева Єлизавета II і принц Вільям з дружиною, а також прем'єр-міністер Великобританії Дейвід Кемерон з дружиною і посадник Лондона Борис Джонсон.

XIV Паралімпійські ігри увійдуть в історію світового спорту завдяки рекордній кількості учасників, які представляють також рекордну кількість країн. Загалом у Лондоні на старти змагань вийдуть 4,200 спортовців зі 160 країн світу. Спортовці-паралімпійці розіграють 503 комплекти нагород у 20 видах спорту.

У XIV Паралімпійських іграх беруть участь 155 українських спортовців, які змагаються у 12 видах спорту: академічному веслуванні, волейболі сидячи, джудо, легкій атлетиці, настільному тенісі, паверліфтінґові, плаванні, кульовій стрільбі, стрільбі з лука, фехтуванні на візках, футболі, велоспорті (трек, шосе).

Вже в перший день змагань українці здобули нагороди з джудо: золоту медалю має Давид Хорава, котрий у фінальній сутичці переміг китайця Жао Ксю 1:0, а бронзові нагороди вибороли Юлія Галінська та Наталія Ніколайчук.

У змаганнях плавців Сергій Кліперт став третім на 400-метрівці вільним стилем, Катерина Істоміна стала другою на 100-метрівці „метеликом". Ще одну срібну медалю приніс Євген Бородайко на відстані 100 метрів на спині.

Станом на 4 вересня команда України здобула 50 медалі (18 золотих, 15 срібних і 17 бронзових) і посіла четверте місце серед команд-учасниць Паралімпіяди-2012 у Лондоні після Китаю, Великобританії та Росії. *(„Чемпіон", УНІАН)*

Кримські татари – проти Петра Симоненка

Сергій Горицвіт

СИМФЕРОПІЛЬ. – 22 серпня під час віча комуністів у Симферополі 50 представників кримськотатарського народу прийшли з плякатами „Симоненко, геть із Криму!", „Петра Симоненка – під суд!". Вони закидали провідника комуністів України яйцями та гнилими фруктами.

Охоронці П. Симоненка тримали над ним парасольки. Сутички вдалося уникнути лише завдяки спецзагонові „Беркута", який оточив протестувальників щільним кільцем і не дали їм змоги прорватися до трибуни. П. Симоненко ж заявив, що він не збирається вибачатися перед кримськими татарами за образу.

З нагоди Дня Незалежности України П. Симоненко здійснив чотириденний маратон по Кримському півострову. Він не вітав свою авдиторію зі святом, а всіляко гудив і паплюжив незалежність. П. Симоненко заявив, що кримських татар справедливо депортували з Криму в 1944 році, бо вони, мовляв, були зрадниками.

У відповідь глава Меджлісу кримсько-татарського народу, народний депутат Мустафа Джемілєв запропонував Евросоюзу оголосити П. Симоненка персоною нон ґрата.

Журналістка побувала в резиденції В. Януковича

КИЇВ. – 24 серпня журналістка Тетяна Чорновіл пробралася на територію резиденції Президента України Віктора Януковича „Межигір'я", зробила там фотографії з так званого „дебаркадеру Януковича" – палацу в „Межигір'ї" і розкидала листівки.

Перед цим вона попередила колеґ, що має намір проникнути до садиби В. Януковича. Пізніше зв'язок з нею обірвався. „Українська правда" намагалася додзвонитися до Т. Чорновіл, однак, оператор повідомив, що зв'язок з нею неможливий.

Увечорі Т. Чорновіл вийшла на зв'язок і повідомила, що досі перебуває на території „Межигір'я", звідки її передають до Вишгородського відділу міліції. Фотографії і відеосюжет вдалося передати. Вона попросила в разі перервання зв'язку попередити колеґ-журналістів. Близько 7-ої год. вечора кореспондент „Української правди" побачив, як Т. Чорновіл була доставлена в супроводі співробітників міліції на службовий вхід „Межигір'я".

27 серпня її викликали знову до відділу міліції, щоб „поспілкуватись". У коментарі Радіо „Свобода" речник міліції Київської области Микола Жукович заявив, що „спілкуватись" вона не прийшла.

М. Жукович сказав, що Т. Чорновіл, якщо вона і далі буде ухилятися від зустрічі, притягнуть до адміністративної відповідальности. „Будемо радитися із прокуратурою, можливо, подавати до суду матеріяли", – повідомив він.

(Закінчення на стор. 4)

НА ТЕМИ ДНЯ

Не свята простота

Петро Часто

Коли Яна Гуса, великого християнина і самовідданого церковного реформатора, вели на вогнище – це було 6 липня 1415 року – щоб спалити за нібито „єретичні" погляди, і одна бабуся, наївна у своїй довірливості до „Священної інквізиції", старанно підкидала у вогонь під ноги безневинній жертві нові в'язанки хмизу, непохитний у свой вірі в Бога чех ласкаво мовив до неї: „О, sancta simplicitas!", тобто – „О, свята простото!".

Та бабуся в університетах не вчилася, інтернету не мала, громадською діяльністю не займалася і ні на яке місце в історії не претендувала. Раз спалюють людину – значить, так треба для перемоги добра над злом. Що тут додати?

Ні, є що. Боротьба між злом і добром у людському світі триває. Зокрема в Україні. В Україні навіть – особливо гостра, нещадна, в різних формах і методах, іноді таких підступних, що годі збагнути, хто по якому боці воює.

Але остаточна мета цієї війни відома: до решти зруйнувати духовну рівновагу в нашому народі, видати його за безкультурного, безрелігійного, перетворити зовнішні симпатії до нього в антипатії, посіяти великі сумніви щодо його европейськости, породити загальну нехіть щось мати з ним до діла, до невпізнання спотворити його історичний портрет, його національну правду.

Ледве чи хтось з читачів буде перепитувати, кому ці підступи вигідні і хто за ними стоїть. І ледве чи когось з нас треба переконувати, що на адресу гологрудих дівок з одіозного руху „Femen", котрі 17 серпня в Києві біля Жовтневого палацу зрізали і повалили на землю Хрест, встановлений там в пам'ять жертв московських антиукраїнських репресій, не можна сказати те саме: „О, sancta simplicitas!".

Самі себе ці дівки мають за борців проти всякого зла в країні, за оборонців свободи і демократії. Зла в Україні справді не бракує, і в безпросвітності, котра тепер спіткала цю багатостраждальну країну, є великі можливості поборювати менше зло, щоб запанувало ще більше.

Якої свободи і демократії домагаються затяті активістки„Femen"? І чому треба було зрізувати і звалювати пам'ятний Хрест, адже набагато кращим виявом боротьби за свободу і демократію в Україні було б щось цілком протилежне – наприклад, встановлювання хрестів перед вікнами Кабінету міністрів, Верховної Ради, Служби безпеки, Президентської Адміністрації, Міністерства внутрішніх справ, перед будинками неправедних суддів і прокурорів, щоб очі цієї злочинної зграї пік християнський символ вічного життя і вічної правди.

Але ж у цьому випадку дівиць з „Femen" покликали на ганебний „подвиг" зовсім не українські причини. Вони, бач, солідарно виступили на захист подібної до них за змістом і формою московської панк-рок-групи „Pussy Riot", яку цими днями засудили в Москві за хуліганство, вчинене в московському храмі Христа Спасителя. Втім, „Pussy Riot" мала хоч якесь політичне виправдання: увірвавшись до храму у своїх мистецьких нібиодежах і масках, дівчата співали модерних пісень, закликаючи в них Матір Божу прогнати Президента Володимира Путіна. Його справді треба проганяти, але не хуліганством і не після президентських виборів, а наполегливим усвідомленням російської інертної маси перед виборами.

Жодна церква у світі, ні християнська й ніяка інша, не призначена на політичну боротьбу, а тільки на молитву, на розмову людської душі з Богом. Це все ще так навіть у непевному, зрушеному з духовних основ сьогоднішньому світі. Тому навіть у найліберальніших московських колах не надто обстоювали „Pussy Riot" і не дуже протестували проти суду над невихованими дівками.

А от київська група „Femen" своє святотатство вважає проґресивною революційною акцією. Бо так було задумано заздалегідь. Хто смикає за мотузочки цих жалюгід-

(Закінчення на стор. 6)

Єпископ Борис...

(Закінчення зі стор. 1)

особливі потреби, мають особливі дари. У суспільстві, де панує страх, ми потребуємо осіб, що мають особливий дар у стосунках, які через усі фасади та маски у чудесний і таємничий спосіб уміють висловити найважливіше запитання: „Чи ти вмієш любити мене, бо я хочу твоєї любови!". Тому в Колеґіюмі ми будемо формувати „спільноту Емаусу". Ці люди не потребують від нас соціяльної милостині, вони стануть для усіх професорами людських стосунків", – передбачає Єпископ Борис.

Ректор також подякував усім жертводавцям, які уможливили створення цього Колеґіюму. Це фонди, фундації, індивідуальні донори з України та з-за кордону, серед яких – Джеймс Темертей, Ярослав Рущишин, Дмитро Фірташ, Адріян Сливоцький, Борис Вжесневський, фонд „Реновабіс", фундація Антоновичів та українські кредитні спілки у Ню-Йорку та Чикаґо.

Після посвячення відбувся святковий концерт з участю симфонічної оркестру „INSO-Львів", Тараса Чубая та гурту „Плач Єремії". Під час концерту розпочалася гроза, у якій ректор УКУ Єпископ Борис побачив добрий знак-символ. „10 років тому, в момент інавґурації нашого університет, ми отримали особливе благословення – дощ, сонце і веселку. Сьогодні це повторилося. Може, для когось це просто збіг обставин, але скільки тут усмішок, тепла, доброти. Бог дає це добро і цю красу, я сьогодні на дев'ятому небі від щастя", – сказав Владика.

Злива не завадила Т. Чубаєві продовжувати концерт, навпаки – додала більше радости студентам: щоб вони не мокли, співак запросив їх на сцену та влаштував імпровізований концерт. „На мою думку, УКУ – найкращий навчально-виховний заклад в Україні, – зазначив Т. Чубай. – Чудово, що є таке нове і сучасне приміщення. Я радий бачити такий проґрес".

На місці, де народжується нове університетське містечко УКУ, колишня радянська влада планувала збудувати театр Прикарпатського військового округу Збройних Сил СРСР. Цей військово-культурний осередок мав стати частиною цілого архітектурного ансамблю нового, радянського, центру Львова. Поряд будували приміщення обласного комітету компартії, академічного осередку з його пропаґандистсько-ідеологічними інститутами і навіть вертолітний майданчик для візитів високих партійних функціонерів… Провидіння розпорядилося інакше.

Розвал СРСР зруйнував усі ті пляни, залишивши після себе недобудовані стіни. 1999 року відроджена, після виходу Української Греко-Католицької Церкви з катакомб та відновлення державної незалежности України, Львівська богословська академія придбала пострадянські недобудовані споруди, а в 2002 році міська рада віддала прилеглу до будинку територію для УКУ.

Наріжний камінь університетського містечка благословив Папа Іван-Павло II під час своєї історичної візити до України у червні 2001 року. У 2009 році Архиєписокоп Ігор (Возьняк) освятив дерев'яну церкву Блаженних Новомучеників УГКЦ – першу споруду нового містечка. А наступного року Патріярх Любомир (Гузар) разом з єпископами Синоду УГКЦ благословив на будівництво житлових і навчальних корпусів.

Й ось 26 серпня Колеґіюм урочисто відкрив свої двері для студентів, викладачів і друзів університету.

Передбачається, що у першій фазі будівництва, яка триватиме до 2015 року, окрім Колеґіюму постануть ще три споруди: багатофункційний академічний корпус, головний університетський храм з пасторальним центром та сучасний бібліотечно-інформаційний комплекс.

У будівлях університетського містечка – Колеґіюмі, бібліотеці-інформаційному центрі, навчальному та адміністративному корпусах – мають втілитися три важливі практики духовного життя: свідчення, служіння та спілкування.

Прес-служба УКУ

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Буде 10 тис. спостерігачів

КИЇВ. – За оцінками громадської організації „Опора" близько 10 тис. чужинців приїде спостерігати за парляментськими виборами в Україні. Вже приїхала до Києва група міжнародних спостерігачів від Европейської мережі організацій з спостереження за виборами (ENEMO). Починаючи з серпня і до дня виборів, спостерігачі слідкуватимуть за ходом передвиборної кампанії і політичними настроями виборців. Основне завдання спостерігачів – максимально підвищити прозорість виборчого процесу. Для цього вони будуть спілкуватися з представниками різних політичних сил, слідкуватимуть за їх заявами і ситуацією у засобах масової інформації. Пізніше на основі спостережень будуть готуватися звіти з попередніми висновками про чесність українських виборів. Головними показниками цього будуть висока явка, громадська контроля з боку недержавних організацій, а також відмова виборців від будь-якого виду підкупу. *(„Голос Америки")*

Відкрили музей Данила Нарбута

ЧЕРКАСИ. – Меморіяльний музеї Данила Нарбута урочисто відкрито 22 серпня. На цю подію чекали довгих сім років. Д. Нарбут прожив у Черкасах 33 роки. Спочатку він працював художником у Черкаському академічному музично-драматичному театрі ім. Тараса Шевченка, а потім пішов на пенсію і дуже багато малював. В музеї є заля, присвячена батькові Данила – видатному графікові Георгієві Нарбутові, де зібрані рідкісні світлини та документи. Навпроти музею є дитяча художня школа, названа іменем Д. Нарбута. Працівники художнього музею вирішили одну залю присвятити творам вихованців цієї школи. *(„День")*

Мистецькі суперечки у Львові

ЛЬВІВ. – Посольство Польщі в Україні та Львівська картинна ґалерія не можуть дійти згоди щодо полотен художника XVII ст. Мартіна Альтомонте. Свого часу мистець написав батальні полотна для костелу св. Лаврентія у Жовкві, яка нині є районним центром Львівської области. Замовив ці картини король Ян Собеський. Сьогодні полотна експонуються у Золочівському та Олеському замках. На цьому наполягав український мистецтвознавець Борис Возницький. Польська сторона твердить, що полотна свого часу писалися спеціяльно для Жовківського костелу, причому Польща виділила 4.5 млн. злотих на реставрацію полотен. *(„Україна молода")*

Визначено черговість виступів

КИЇВ. – Центральна виборча комісія 4 вересня визначила черговість надання етеру на реґіональних телевізійних і радіоканалах та площ в друкованих засобах масової інформаці для ведення передвиборної аґітації кандидатів-мажоритарників за рахунок державного бюджету. Черговість була визначена шляхом жеребкування одночасно для всіх 225 мажоритарних округів. На сьогоднішній день кількість кандидатів-мажоритарників становить 3,107 осіб. *(„Кореспондент")*

Внесено законопроєкт про УПА

КИЇВ. – Народний депутат від партії „Наша Україна–Народна самооборона" В'ячеслав Кириленко подав у Верховну Раду законопроєкт ч. 11147, у якому запропонував відзначити у жовтні 70-річчя Української Повстанської Армії (УПА) на державному рівні. Він запропонував створити за два тижні організаційний комітет з підготування та проведення заходів на відзначення 70-річчя УПА. Крім того, в документі передбачається соціяльний захист ветеранів УПА. В. Кириленко пропонує провести всеукраїнські наукові конференції, круглі столи та інші заходи для встановлення історичної правди про УПА. *(„Кореспондент")*

АМЕРИКА І СВІТ

Демократи зібралися на свій з'їзд

ШАРЛОТ, Північна Каролайна. – 4 вересня почав працю Національний з'їзд Демократичної партії. Ця кульмінаційна подія виборчої кампанії у США закінчиться номінуванням Барака Обами на наступну чотирирічну каденцію. 6 вересня Б. Обама і віце-президент Джозеф Байден звернулися до делеґатів з'їзду і до всього американського народу з запевненнями, що обіцяні ними зміни приведуть економіку країни до оздоровлення. Статистиика свідчить, що за майже чотирирічне перебування Б. Обами в Білому Дому економіка поліпшилась, однак, не в тій мірі, на яку сподівалися прості американці. З тих змін, під гаслом котрих Б. Обама переміг у попередніх виборах, слід згадати реформу системи охорони здоров'я, закінчення війни в Іраку, поступове виведення військ США з Афґаністану. Виступаючи напередодні з'їзду у штаті Айова, Президент Б. Обама сказав, що кандидат від республіканців Міт Ромні не запропонував жодних нових ідей щодо покращення економіки, „лише переказав старі партійні гасла, які ми вже чуємо роками". *(Радіо „Свобода")*

М. Ромні наздоганяє Б. Обаму

ВАШІНҐТОН. – Згідно з оприлюдненими 2 вересня результатами опитування аґентством Ройтерс, кандидат на пост президента США від Республіканської партії Міт Ромні наздогнав чинного Президента Барака Обаму в рівні популярності. За обидвох кандитатів готові віддати свої голоси по 45 від. виборців. Експерти стверджують, що М. Ромні істотно посприяв з'їзд республіканців, на якому він представив свою програму, проте, швидше за все, після з'їзду демократів Б. Обама знову виявиться попереду. Втім, від нього чекають пояснення, в який спосіб він плянує боротися з безробіттям, рівень якого вже за його президентства виріс до 8.3 відс. Крім того, Б. Обамі належить переконати виборців у доцільності реформи охорони здоров'я, яку не схвалюють 62 відс. американців *(„Кореспондент")*

Якщо Іран зазнає нападу...

ЄРУСАЛИМ. – Ізраїльська газета „Едіот Ахронот" повідомила 3 вересня, що Адміністрація США через европейських посередників передала іранським керівникам, що не буде допомагати Ізраїлеві, якщо той вирішить атакувати ядерні об'єкти в Ірані, проте лише у тому випадку, якщо Іран не наважиться захитати інтереси США в реґіоні. У список цих інтересів входять американські військові об'єкти, бойові кораблі і літаки. Крім того, Тегран повинен відмовитися від спроб перекрити Ормузьку протоку, через яку на ринки надходить до чверти всієї світової нафти. Тим часом ізраїльтяни домагаються, щоб США прямо сказали Іранові, що воюватимуть на боці Ізраїлю, якщо іранці не зупинять свою ядерну програму. Багато експертів вважають, що Ізраїль хоче втягнути США у війну, котра американцям зовсім не потрібна, особливо напередодні президентських виборів. *(„Кореспондент")*

Грузинів в Афганістані буде більше

ТВІЛІСІ, Грузія. – Міністерство закордонних справ Грузії повідомило, що країна має намір збільшити удвоє грузинський військовий континґент в Афганістані. Тепер там перебувають 900 грузинських вояків. Грузинський міністер закордонних справ Ґріґол Вашадзе, пояснюючи потребу збільшення континґенту, сказав: „Це потрібно всім учасникам коаліції і потрібно всьому світові – щоб Афганістан знову не став розсадником „Аль-Кайди", тероризму і гігантської наркоторгівлі". *(„Кореспондент")*

Деякі романи читаються довго

ЧИКАҐО. – 3 вересня у міську бібліотеку повернувся роман Оскара Вайльда „Портрет Доріяна Ґрея". Книжку знайшла у своїй домашній книгозбірні Гарлін Гофман Віжн, її мати взяла читати цей роман 78 років тому. Г. Г. Віжн пощастило: бібліотека якраз проголосила тритижневу „амнестію" на не повернені вчасно книжки. Якби вона повернула роман поза межами „амнестії", їй довелося б заплатити грошову кару сумою 6,000 дол. *(„Кореспондент")*

ПРИВІТАННЯ НА ДЕНЬ НЕЗАЛЕЖНОСТИ 2012

Нехай серця сповнює гордість

Дорогі друзі!

Сердечно вітаю вас з нагоди 21-ої річниці Незалежности Української держави! Незалежність стала найвеличнішим досягненням довгого і складного шляху, яким пройшов український народ до самоутвердження, здобуття свободи й соборности. Вона відкрила шлях до розвитку України на засадах, що сприяють її поступальному інтеґруванню в европейське коло націй.

Нехай ваші серця наповнюються гордістю за власну причетність до утвердження самостійної Української держави, прагненням до єдности та порозуміння.

Ціную ваше щире вболівання, повсякчасну і дієву підтримку. Це важливий внесок у те, щоб Україна й надалі всебічно міцнішала як демократична і заможна держава.

Зичу вам доброго здоров'я, процвітання та щедрої долі. Бажаю, щоб у ваших оселях панували щастя і достаток.

Зі святом вас!

Костянтин Грищенко,
Міністер закордонних справ України,
Київ

Зберігаймо дар незалежности

Світовий Конґрес Українців (СКУ) щиро вітає все світове українство з 21-ою річницею прийняття історичного Акту незалежности України, який законодавчо закріпив вікові прагнення українського народу жити в самостійній суверенній державі.

Здобуття незалежности стало торжеством над багатовіковим поневоленням, безжальним нищенням усяких проявів українського національного духу геноцидом та голодоморами, якими наші вороги намагалися утримувати Україну в довічному рабстві.

Одним з напрямків діяльности СКУ від його створення 45 років тому до 1991 року було представити світові правдиву інформацію про антиукраїнські дії радянської імперії та про статус поневоленої України, а також робити все, щоб вона відновила свою державність. А з проголошенням Акту незалежности України СКУ розгорнув активну діяльність, спрямовану на утвердження незалежної Української держави.

СКУ закликає всіх українців зберігати неоціненний дар незалежности, любити і шанувати українську мову й культуру, віддано і наполегливо працювати для національного відродження і розбудови Української держави, протистояти намаганням різних сил повернути її до колоніяльного минулого.

Світовий Конґрес Українців,
Торонто

Україна долає спадщину панування

Шановна громадо!

Конґрес Українців Канади та усі його складові організації з найкращими побажаннями вітають українсько-канадську громаду та людей України з нагоди 21-ої річниці Незалежности України.

21 рік тому народ України проголосував за мирне заснування вільної та незалежної Української держави. Здобувши незалежність, Україна залишила позаду гніт Радянського Союзу, щоб приєднатись до спільноти незалежних держав. Проголошення незалежности позначило повернення до демократії в Україні після століть царського самодержавства та 70 років комуністичної диктатури. Так розпочався важкий процес створення сучасної, демократичної та заможної Української держави, об'єднаної гордим синьо-жовтим національним прапором та українською мовою, відновленою як офіційна державна мова.

Після 20 років Україна долає спадщину придушень та чужорідного панування, але є тривожні ознаки, що існують спроби зруйнувати Українську державу, її мову, національну ідентичність, права людини та демократію України. Демократія в Україні поступово руйнується через придушування політичної опозиції. Розуміючи це, дуже важливо усім українцям в Україні та у діяспорі спільно працювати, щоб принципи, на яких закладено незалежність України, не були зруйновані.

В 1991 році Канада стала першою західньою країною, яка визнала незалежність України, і від того часу є стійким прихильником України та Українського народу. Конґрес Українців Канади продовжує працювати з урядом Канади та українцями-канадцями, щоб використати ці особливі стосунки і безліч наших історичних, родинних та організаційних зв'язків з Україною задля постійного демократичного, економічного та культурного розвитку.

З повагою та найщирішими побажаннями,

Павло Ґрод,
президент Конґресу Українців Канади,
Торонто

Відбувся форум...

(Закінчення зі стор. 1)

вання діяспори, де таких організацій не існує.

Учасники форуму закликали Світовий Конґрес Українців, Европейський Конґрес Українців та Українську Всесвітню Координаційну Раду сприяти розвиткові молодіжного руху в країнах проживання діяспори.

Форум констатував, що стан демократії та дотримання прав людини в Україні продовжує погіршуватися. Україна все більше набирає обрисів авторитарної держави. Тому проведення чесних та прозорих виборів – єдиний шлях до збереження демократії в Україні.

Молодь діяспори глибоко занепокоєна інформацією від авторитетних міжнародних спостережних місій за виборами в Україні про створення не рівних умов для учасників виборчого процесу, про численні факти порушень виборчого законодавства, застосування адміністративного ресурсу, тиску на опозицію та підкуп виборців.

У зв'язку з цим форум вважає за доцільне формування міжнародної спостережної місії „Молодь діяспори – за чесні вибори в Україні" і закликає всі молодіжні організації української діяспори в повній мірі долучитися до цієї спостережної місії.

Форум також висловив щиру подяку Світовому Конґресові Українців та Благодійному фондові Богдана Гаврилишина за постійну підтримку молоді української діяспори.

Журналістка побувала...

(Закінчення зі стор. 2)

Телефон Т. Чорновіл вимкнений. Раніше вона заявляла, що в міліцію не піде, бо плянує нині їхати на Львівщину, де кандидує у народні депутати. „Ми зараз скочуємось до диктатури, і ця акція повинна була показати людям, що жоден паркан не може захистити ворогів України від обуреного народу", – заявляла журналістка.

Вчинок журналістки отримав широкий розголос в інтернеті. *(„Українська правда")*

Марш на захист українців відбувся у Львові

Марта Осадца

ЛЬВІВ. – 24 серпня в місті відбувся марш на захист українців, котрий зібрав понад 5,000 учасників. Урочиста хода пройшла вулицями міста від обласної ради до пам'ятника Степанові Бандері.

Колона зупинялася для покладання квітів до підніжжя пам'ятника Тарасові Шевченкові та біля пам'ятника Жертвам комуністичних репресій. Перед пам'ятником С. Бандері учасники розгорнули два велетенські державні прапори.

В урочистому вічі взяли участь представники духовенства, видатні діячі України, учасники національно-визвольних змагань, представники громадських організацій, суспільно-культурних товариств, депутати місцевих рад та політичних партій, чисельна громадськість.

Перед громадою виступив ветеран Української Повстанської Армії Мирослав Симчич.

У мистецькій частині виступили соліст Львівського національного академічного театру опери та балету ім. Соломії Крушельницької Роман Ковальчук, Заслужений артист України бандурист Остап Стахів, співаки Наталка Самсонова та Олександер Шевченко, а також заслужена хорова капеля України „Трембіта".

Учасники віча прийняли відозву до українців, яку зачитала депутат обласної ради Ірина Фаріон.

Опісля біля пам'ятника Т. Шевченкові був відслужений акафіст і екуменічна молитва за Україну. Молитву супроводжувала співом академічна чоловіча хорова капеля „Дударик".

До громади звернулися Єпископ-помічник Львівський Української Греко-Католицької Церкви Венедикт (Алексійчук) та Митрополит Львівський Української Автокефальної Православної Церкви Макарій (Малетич).

Віче біля пам'ятника Степанові Бандері.

Гасло віча „Єдина державна мова".

Фестиваль скульптур на честь Т. Шевченка

Олександер Костирко

ЧЕРКАСИ. – Під час святкування Дня Незалежності в місті закінчився п'ятий Всеукраїнський фестиваль кам'яних скульптур „Живий камінь", який розпочався 4 серпня і був присвячений образотворчій спадщині Тараса Шевченка. В ньому брали участь скульптори зі Львова, Києва та Черкас – 12 мистців, які працювали над скульптурами на головній алеї парку.

Перше місце журі присудило скульптурам „Бандурист" черкасців Миколи Теліженка та Юрія Олійника та „Король Лір" львів'янина Андрія Дацка. Друге місце посіла скульптура Валентина Дановського „Циганка-ворожка", третє – „Діоґен" Івана Лавриненка з Черкас.

Міський голова Сергій Одарич сказав, що скульптурам буде виділено окрему територію парку. Зараз від минулих фестивалів виставлені скульптури на „Алеї закоханих" та на честь творів Івана Котляревського.

Переможці конкурсу Микола Теліженко (зліва) та Юрій Олійник біля скульптура „Бандурист", яка посіла перше місце на фестивалі.

Підведення підсумків фестивалю кам'яних скульптур „Живий камінь" в Черкасах. (Фото: Олександер Костирко)

АМЕРИКА І СВІТ

В Китаї – боротьба за посади

ПЕКІН. – Китайські державні засоби масової інформації повідомили про звільнення Ліна Цзіхуа з посади керівника президентської адміністрації країни. Дотепер він був одним з найвірніших союзників Президента Хіу Цзіньтяо, й очікувалося, що у близькому майбутньому він займе ще відповідальніші пости. Звільнення викликало різні припущення і здогади. Можливо, це рішення може бути частиною політичних торгів і конкуренції в середовищі молодого покоління китайських провідників. Але дехто припускає, що причина звільнення набагато простіша: в січні син Л. Цзіхуа спричинив автомобільну аварію, яку комуністична верхівна мала намір приховати, оскільки скандал засвідчив би привілейований стиль життя китайської державно-політичної еліти. *(Бі-Бі-Сі)*

Захід остерігає Сирію

ПАРИЖ. – Міністер закордонних справ Франції Лоран Фабіюс заявив 3 вересня, що західні країни вдадуться до масової відповіді, якщо збройні сили сирійського Президента Башара аль-Асада застосують хемічну або бактеріологічну зброю проти повстанців. Л. Фабіюс зробив цю заяву в день, коли до Сирії вирушала делеґація Міжнародного Червоного Хреста, яка плянує зустрітися з Президентом Б. аль-Асадом і обговорити „гуманітарну ситуацію в Сирії у зв'язку з різким погіршенням". Новий післанець ООН і Ліґи арабських держав альжирський дипломат Лахдар Брагімі, завданням якого є знайти мирну розв'язку сирійської кризи, сказав, що покищо не бачить виходу з цієї кризи, але наполегливо продовжуватиме мирні заходи. *(„Голос Америки")*

У Белфасті знову неспокійно

БЕЛФАСТ, ПІВНІЧНА ІРЛЯНДІЯ. – 2 вересня почалися вуличні безпорядки і сутички між льоялістами-протестантами, котрі хочуть залишатися у складі Об'єднаного королівства, і республіканцями-католиками, які виступають за відокремлення Північної Ірляндії від Великобританії. Протягом двох днів безпорядків постраждало понад 50 поліціянтів, їх закидали камінням і пляшками з запаленою бензиною. Зі свого боку, поліція змушена була застосувати ґумові кулі і водомети для розгінання розлючених натовпів. Керівники поліції визнали, що безпорядки були спровоковані саме льоялістами і в них брали активну участь протестанти з терористичної групи „Ольстерські добровільні сили". *(Lenta.ru)*

В Ізраїлі зневажлили монастир

ЛАТРУН, Ізраїль. – В ніч на 4 вересня невідомі зловмисники розписали стіни християнського монастиря написами „Ісус – це мавпа" та іншими образливими висловами , а відтак підпалили дерев'яну монастирську браму. Ізраїльська поліція підозріває у цьому злочині правих радикалів, котрі мстяться за ліквідування ізраїльських поселень на Західному березі Йордану і в східньому Єрусалимі. „Сталося серйозне порушення, тому ми створили спеціяльну бриґаду для розслідування цього злочину", – запевнив керівник департаменту поліції Єрусалиму Мені Іцхакі. *(„Кореспондент")*

„Гізболла" погрожує Америці

БЕЙРУТ, Ліван. – 3 вересня шейх Гасан Насралла, провідник ліванського ісламістського руху „Гізболла", тісно пов'язаного з владним режимом Ірану, заявив, що у випадку, коли Ізраїль заатакує іранські ядерні об'єкти, Іран у відповідь нападе на близькосхідні американські військові бази. „Якщо Ізраїль зачепить іранську територію, США нестимуть за це всю повноту відповідальності. Тим часом Ізраїль є певним, що мирними засобами вплинути на Іран вже неможливо. Ізраїльська розвідка довідалася, що декілька тижнів тому потужності підземної ядерної фабрики в іранському місті Фордо, де продукується збагачений уран, збільшені вдвоє. *(„Кореспондент")*

Урядові України бракує золота

Нинішнього літа на міських вулицях України з'явилися реклямні щити з написами: „Візьми участь у формуванні золотовалютних резервів для майбутніх поколінь!". Цей дещо хитромудрий заклик означає лише одне: урядові Віктора Януковича забракло золота і він намагається через Національний банк України (НБУ) купити його у населення.

Чому так сталося? Передовсім тому, що фінансовий стан держави, як кажуть, залишає бажати кращого. Його мали б поліпшити кредити Міжнародного валютного фонду, у яких Україні відмовлено. Зовнішнє фінансування з інших джерел теж припинилося – за кордоном не поспішають продавати золото нестабільній Україні. І тоді урядовці пригадали практику СРСР, коли влада брала золото у голодних людей в обмін на харчі.

Тепер голодуючих немає, тому населенню пропонують ряд заохочень. Продаж золота державі звільнено від оподаткування – на відміну від льомбардів, у які люди віддають на заставу золоті вироби під певний процент.

А яку позицію зайняли люди? Сама пропозиція лише посилила недовіру до уряду і гривні. Люди збагнули, що краще мати закордонну валюту і золоті вироби у себе вдома на випадок негараздів в державі. У 2010 році населення продало НБУ лише 4.5 кілограма золота. У наступних роках закупівлі дещо зросли, але незначно. Золотові, порівняно з гривнею, менше загрожує інфляція, і люди це добре розуміють.

Цікавою для людей виявилася пропозиція держави купувати золоті монети. Випущено від грудня 2011 року вже чотири монети „Архистратиг Михаїл" різних номіналів. Зрозуміло, що ціна монет вища їхньої собівартости, тому НБУ заробляє, а люди мають нагоду придбати золото. Проте аналітик інвестиційної групи „Арт-капітал" Олег Іванець у своєму огляді пише, що випуск золотих монет суперечить ситуації, оскільки золота в державному резерві ще дуже мало. Водночас монополізація НБУ у фінансовій площині шкодить інвестиційній практиці, оскільки втрачають привабливість цінні папери корпорацій: зростає дискримінація інвестицій у корпоративні цінні папери як наслідок дій уряду.

Росія у 2010 році позичила Україні 2 млрд. дол., які треба повернути з процентами. Намагаючись врятуватися, Кабінет міністрів 27 серпня випустив єврооблігації на 1 млрд. дол. терміном до 4 червня 2014 року. Людям варто подумати, чи зможе уряд повернути позичені гроші їм та Росії?

Колишній заступник голови НБУ Сергій Яременко вважає, що спроби поповнити золоті резеви держави будь-якою ціною мають вплив лише до певного часу, доки національній валюті не буде повернута довіра населення і підприємців. На його думку, будь-яке збільшення золотого запасу буде лише боротьбою з наслідками, а не з причинами падіння економіки. Чи його почують урядовці?

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році — Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800 — **E-mail:** svoboda@svoboda-news.com
Fax (973) 644-9510 — **Website**: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: $65.00 на рік, $40.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – $55.00 на рік, $35.00 на півроку.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"		
Адміністрація	Володимир Гончарик	☎ (973) 292-9800 x 3041 **E-mail**: admin@svoboda-news.com
Оголошення	Володимир Гончарик	☎ (973) 292-9800 x 3040 **Fax** (973) 644-9510 **E-mail** adukr@optonline.net
Передплата	Марійка Пенджола	☎ (973) 292-9800 x 3042 **E-mail** subscription@svoboda-news.com

ІСТОРІЯ

Сумна історія романтичного кохання

Всесвітньовідомий французький письменник Оноре де Бальзак 10 років листувався з потаємною чужинкою, перш ніж вона відповіла йому взаємністю і стала його законною дружиною. Це була Евеліна Ганська з України.

Оноре де Бальзак.

160 років тому письменник перетнув кордон Російської імперії біля містечка Радивилова і 14 березня 1850 року в одному храмів Бердичева відбулося таємне вінчання. Щасливий письменник заявив дружині: „Не наважуюся зізнатися лікареві, що вмираю з кохання".

Історія цього кохання почалася з поштової листівки, яка надійшла до О. де Бальзака у 1832 році після появи у світ його „Сцен приватного життя". Це був докір за „Шаґреневу шкіру", де романіст, мовляв, забув про витонченість почуттів.

33-річного літератора листівка заінтриґувала, йому лестила непересічна обізнаність незнайомки в колізіях романів. В газеті 9 грудня 1832 року з'явилася замітка про те, що О. де Бальзак одержав адресоване йому послання, але не знає, куди надіслати відповідь. Почалося романтичне листування, але Ева з роду графів Ржевуських була заміжньою вже 14 років. Її чоловік Вацлав Ганський був на 22 роки старший за неї. Е. Ганська таємно зустрічалася з письменником у Швайцарії, Австрії. А в перервах між побаченнями з Верхівні, де був маєток Ганських на Житомирщині, у Париж йшли її листи.

У 1841 році О. де Бальзак випадково дізнався про смерть В. Ганського, а у 1842 році йому написала про це вдова. Вони зустрілися навесні 1845 року у Дрездені. Е. Ганська тоді завагітніла, але дівчинка народилася мертвою. Письменник двічі відвідував Україну, але до вінчання дійшло лише у 1950 році. О. де Бальзакові тоді було 50 років, Е. Ганській – 46.

Подружжя вирушило до Парижу, але через п'ять місяців письменникові паралізувало руки та ноги. Дружина його доглядала до 18 серпня 1850 року, коли перестало битися серце її коханого чоловіка. Маючи лишень борги, О. де Бальзак єдиною спадкоємницею зробив дружину, яка сплатила борги, втративши майже все своє майно. Вона закінчила деякі його твори, упорядкувала творчу спадщину.

Е. Ганська пережила свого другого чоловіка на 32 роки і була похована поруч з ним на кладовищі Пер-Лашез у Парижі.

Евеліна Ганська.

Євген Цимбалюк

Не свята...

(Закінчення зі стор. 3)

них маріонеток, той визначає для них отруйну антихристиянську та антиукраїнську ідеологію. Зваливши дорогого для всіх нормальних киян Хреста, активістки цього, з дозволу сказати, „руху" у своїй заяві закликали „всі здорові сили суспільства нещадно випилювати з мозку трухляві релігійні забобони, які служать опорою диктатури і перешкоджають розвиткові демократії та свободі жінок".

Залишається тут додати, що це вже з черги третя наруга над хрестами в Києві. Подібне сталося з Хрестом у Бабиному Яру в пам'ять української поетки Олени Теліги та її товаришів-патріотів, убитих гітлерівцями, вдруге негідники знівечили Хрест на Аскольдовій могилі. Ніхто за це донині не відповів, бо ніхто й не шукав злочинців.

Ні, це не „свята простота" неграмотної, темної бабусі з середньовічної Праги. Йдеться про архисучасну молодь, про дівчат грамотних, освічених, озброєних інтернетами. Швидше за все, ми ще не раз почуємо про їхню боротьбу з „трухлявими релігійними забобонами" і про те, якої якости свободи і демократію хочуть накинути Україні ці збаламучені кимось особи, не достойні навіть того, аби з ними полемізувати.

Шкода тільки їхніх далеких предків – в гробах перевертаються через наругу схиблених правнуків над хрестами, перед якими діди і прадіди колись щиро молилися.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Йдемо на вибори з вірою у перемогу

У жовтні відбуватимуться вибори до Верховної Ради України. І вже тепер різні експерти кажуть, що можна знову сподіватись фальсифікацій. І без того не обійдеться. Добре, що зголосились добрі люди як спостерігачі, які будуть наглядати за порядком. Але за плечима спостерігачів, я переконаний, знову буде крутійство і обман.

Хочу розповісти про подію, яку мені моя сестра переказала. Коли відбувалися останні вибори Президента Віктора Януковича, було дуже багато фальсифікацій і насильств. Тому він таки виграв вибори. Моє село в Бучацькому районі – чисто українське, дуже патріотичне. Люди обіцяли, що ні одного голосу не подадуть за В. Януковича. Але по виборах вийшло інакше – були люди, які продали свою честь за гроші. В. Янукович виграв вибори. Це сильно струснуло село.

З'ясували, що в селі був 23-літній парубок, який перед виборами приходив до людей, шептав їм на вухо і при тій нагоді давав гроші до кишені. Це все люди бачили. В селі він намовив 25 осіб. Але цьому парубкові таки оплатилась та подія, бо відтоді усе село кличе його не на ім'я, а гукають: „Гей, Янукович, куди йдеш?". Або кажуть: „Отам на горбку мешкає родина Януковича". Люди, як дадуть прізвисько, то вже воно залишиться навіки. Отак Партія Реґіонів „заплатила" йому – одержав махінатор прізвище самого президента.

В Україні вже знову почали торгувати голосами, підплачувати знову людей. Тому стережімося яничарів. А як щось буде не так, то треба зголошуватись до преси, до інформаційних бюрів. Маємо того вже досить. Йдемо на вибори з певністю, що переможемо!

Василь Пелещук,
Бріджпорт, Конектикат

Куди зникла „Острозька Біблія"?

„Острозька Біблія" – перше видання Біблії церковнослов'янською мовою – була надрукована в Острозі Іваном Федоровим 1581 року зусиллями князя Костянтина Острозького, накладом 1,500 примірників. З них на сьогодні у світі збереглося близько 330 книг, які зберігаються в Україні, Росії, Литві, Польщі, Великій Британії.

Один примірник донедавна перебував у Національній бібліотеці Киргизії. Але, за повідомленням урядової газети „Слово Киргизстану", книга зникла з фондів бібліотеки разом з „Апостолом" – першою книгою, надрукованою 1564 року слов'янською мовою.

Востаннє ці книги бачили у 2010 році на книжковій виставці „Світ російської літератури в Киргизстані", звідки вони були передані Росії в обмін на інші книги, і зникли безслідно. У правоохоронних органах Киргизстану покищо не підтвердили і не спростували цю інформацію. Натомість відомо, що п'ять років тому примірник „Острозької Біблії" було продано в Лондоні майже за 1 млн. дол. Чи не надійдуть в продаж ці українські раритети?

Євген Цимбалюк,
Млинів, Рівненська область

„Острозька Біблія"

Ще раз про „Живі струни" Уласа Самчука

„Свобода" кілька разів друкувала мої статті про пошуки даних про бандуристів капелі ім. Тараса Шевченка, уродженців Житомирщини. У1950-ті роки влітку мене з Житомира привозили в село Березівку Коростишівського району. Це батьківщина моїх батьків та дириґента капелі Петра Потапенка і бандуриста Євгена Цюри.

Одного разу я йшов від хати, де жили батьки мого батька, до хати маминих батьків. І проходив повз дім діда Аврама. Тільки через багато років я дізнався, що він – батько бандуриста Петра Потапенка. Дід Аврам спитав, чи не бачив я Василя – хлопчика трохи молодшого від мене. Я його побачив у дворі маминих батьків. „Тебе шукає твій батько", – сказав я йому. Був присутній при цьому мій рідний дядько. „Це не батько Василя, а дід. А батько під час війни десь зник", – пояснив мені дядько.

Василь, як я тепер знаю, був сином Петра Потапенка, якого багато років виховували дід і баба. Вони і 10 років після війни нічого не знали про Петра Потапенка. В село приїжджала і баба Варка, як всі її звали. Це була мати Євгена Цюри – Варвара. Привозила внука Віктора, сина Є. Цюри. І тільки після смерти Йосифа Сталіна хтось в Україні одержав листа з США, в якому просили повідомити Варвару Цюру про її сина Євгена і дали його адресу. Ще за кілька років перед цим всяке листування з-за кордоном могло закінчиться навіть ув'язненням. В підсумку моїх публікацій у газеті я одержав з США тільки два цінних листи з матеріялами про бандуристів-уродженців Житомирщини. Це була докладна біографія Михайла Шрубовича, яку надіслала його дочка Наталка Бірко. На моє диво, всі дати біографії М. Шрубовича підтвердились матеріялами Державного архіву Житомирської области. Але в листі були дрібні неточності. М. Шрубович не міг вчитись в одній гімназії з майбутньою видатною співачкою Зоєю Гайдай, бо в ті часи дівчата і хлопці вчились у різних гімназіях. Хоча, звичайно, молодь зустрічалась на спільних заходах.

Одержав я листа і від Петра Китастого, племінника Григорія Китастого, керівника капелі ім. Т. Шевченка. П. Китастий – кум Євгена Цюри. Він виголошував промови на похоронах Є. Цюри і під час встановлення пам'ятника на могилі Є. Цюри. З листа зрозуміло, що Улас Самчук тільки упорядкував матеріяли про капелю, літературно оформив їх у книгу „Живі струни". А самі матеріяли коректували три члени капелі. В тому числі і Є. Цюра.

І всі помилки у книзі потрібно було приписати саме цим коректорам. Звичайно, бути добрим бандуристом не означає бути гарним коректором. Це не стосується, зрозуміло, виправлення граматичних помилок. Але тут вже нічого не зробиш.

Я ж хочу повідомити про інше. В датах життя П. Потапенка і Є. Цюри, які в інтернеті, в довідниках, вкрались неточності. П. Китастий надіслав мені кілька фотографій, де є пам'ятна картка з похоронного бюра про смерть Є. Цюри. На ній зазначені дата його народження – 25 грудня 1915 року. У метричній книзі з архіву записано, що насправді він народився 27 грудня 1915 року. Але ж ця дата була за юліянським календарем, за яким жила Російська імперія до 1918 року. У США давно відмовились від нього. Тому за нинішнім григоріянським календарем Є. Цюра народився 9 січня 1916 року. Не знаю, що викарбовано на пам'ятнику Є. Цюри. Якщо тільки роки народження і смерти, то там має бути цифри 1916-2001, а не 1915-2001. Не може дата народження подаватись за старим стилем, а смерті – за новим.

В довіднику „Мистецтво України" надрукована стаття про П. Потапенка і його дата народження – 24 жовтня 1914 року. У метричній книзі села Березівки, що зберігається в архіві, зазначена дата його народження – 5 жовтня 1914 року, а це 18 жовтня за григоріянським календарем. Але коли навіть дату народження видатного діяча Олега Ольжича (Кандиби) в США відзначають за юліянським календарем 8 липня, а не 21-го, то що вже говорити про П. Потапенка та Є. Цюру.

В промові під час відкриття пам'ятника на могилі Є. Цюри прозвучало, що село Березівка розташована на річці Тетереві. Насправді – на річці Мика. А сім'я Цюри багато років жила в містечку Радомишлі, розташованому на злитті Мики і Тетерева. Помилкові дані для цієї промови П. Китастого, можливо, дали доньки Є. Цюри. Але одна з них народилась за межами України. А старша за 60 років могла і забути про цей факт. Все це можна було б виправити, коли б родичі цих бандуристів категорично не відмовились від спілкування зі мною.

Недавно минула чергова річниця від дня народження Митрополита Андрея Шептицького. Про нього у „Живих струнах" теж є кілька рядків. На жаль, і там є неточності. У 1943 році капеля ім. Т. Шевченка прибула у Львів. Уривок з книги: „І перший їх виступ на львівському ґрунті відбувся у резиденції старенького, славного Митрополита Андрея Шептицького у відомій палаті, що на горі св. Юра, у неділю 8 листопада. Це був гостинний виступ. Достойний Патріярх Галицької церкви, сидячи у своєму возику, бо не міг вже ходити, вислухав уважно всі їх пісні, дуже їм дякував, а опісля тремтячою лівою рукою (права була спаралізована) написав до їх пропам'ятної книги такі слова: „Капеля бандуристів ім. Т. Шевченка учить нас, як слід оцінювати і відчувати трагізм нашого положення, а відтак веселими піснями піддержує духа і додає надії на будуче. Нехай Всевишній Бог благословить Вас на дальшому шляху".

На цьому ж розвороті книги подається фотокопія запису А. Шептицького. Порівнюючи ці тексти, неважко впевнитись, що ориґінал відрізняється від тексту у книзі. Я звернувся до курії Львівської архиєпархії Української Греко-Католицької Церкви з проханням розтлумачити текст А. Шептицького. І одержав відповідь, що за дорученням Архиєпископа Ігоря мені надіслали відчитаний текст Митрополита А. Шептицького: „Київська Капеля бандуристів учить нас як слід оцінювати і відчувати трагізм нашого положення, а відтак веселими піснями піддержує духа і додає надії на будуче. Нехай Всевишній Бог благословить і цілій капелі і усім її членам мистцям. У Львові, 8-го листопада 1943. + Андрій митрополит".

Правда, і львів'яни припустились неточности. Останні слова треба читати так: „У Львові 8-го н. с. (нового стилю – Г. М.) XI.1943". Все це, можливо, і дрібниці. Але для мені істина дорожча.

Моя адреса: Гарій Макаренко, вул. Лесі Українки, 44, кв. 18, Житомир, 10029 Ukraine.

Гарій Макаренко,
Житомир

Не за таку Україну боролися

Не привітати мою улюблену „Свободу" з Днем Незалежності України не маю права. Досягла наша ненька дорослого віку. Та не такою вона є, як нам хотілося б, не за таку Україну боролися мільйони українців протягом віків, приносили в жертву своє життя.

На чуже і вороже провідництво в Україні нема жодної надії. Та винити потрібно в першу чергу самих себе. Через нас „вилупилися" в Україні Янукович, Табачник, Колесніченко, Ківалов, Могильов, Добкін, Кернес й інші пройдисвіти. Принцип – „моя хата скраю...". Вичитав в інтернеті, що в Україні тепер – дивовижна форма політичного устрою з назвою „паханат". Так воно і є.

Та, попри все, дозвольте побажати Україні, а також усім працівникам часопису, людського щастя, здоров'я, віри, добра, християнського ставлення до життя через любов Господньої ласки.

Слава Україні!

Федір Швець,
Розвіл, Каліфорнія

Пластовим Залізним Хрестом нагороджено 15 героїв

У звіті про святкування у Львові 100-ліття Пласту („Свобода", 31 серпня) було повідомлено про нагородження найпочеснішою відзнакою Пласту – Залізним Хрестом 15 осіб, які відзначилися у боротьбі за волю України. Нижче вміщено перелік нагороджених.

Микола Арсенич – пластовий курінь у Стрию, генерал Служби безпеки Організації Українських Націоналістів (ОУН).

Степан Бандера – 5-ий курінь ім. Ярослава Осьмомисла, курінь старших пластунів Загін „Червона Калина", провідник ОУН (революційної).

Василь Бандера – Пласт в Стрию, референт Служби безпеки Станіславівського обласного проводу ОУН.

Олекса Бандера – курінь старших пластунів Загін „Червона Калина", працівник станиці ОУН в Римі.

Олекса Гасин – 5-ий курінь ім. Ярослава Осьмомисла, курінь старших пластунів Загін „Червона Калина", посмертно іменований гетьманським пластуном-скобом, член Української Військової Організації (УВО), організаційний референт окружного проводу ОУН.

Дмитро Грицай – 18-ий курінь ім. Івана Франка, 10-ий курінь старшопластунів „Чорноморці", військовий референт Крайової екзекутиви ОУН Західніх Українських Земель, керівник повстанського штабу ОУН.

Олег Кандиба – клюб олдскавтів українців у Чехії, член Проводу Українських Націоналістів, заступник голови Проводу Українських Націоналістів, Григорій Пісецький – 11-ий курінь ім. Івана Мазепи, 3-ій курінь старшопластунів „Лісові чорти", пластун-скоб, бойовик УВО.

Андрій Пясецький – 3-ій курінь старшопластунів „Лісові чорти", гетьманський скоб, член УВО.

Лев Ребет – 5-ий курінь ім. князя Ярослава Осьмомисла, пластун-скоб, окружний провідник ОУН Стрийщини, крайовий провідник ОУН Західніх Українських Земель.

Герой України Юрій-Богдан Шухевич на святкуванні у Львові 100-ліття Пласту. (Фото: Маріян Стрільців/LUFA)

Михайло Сорока – член Пласту в Тернополі, курінь ім. Богдана Хмельницького, член ОУН, зв'язковий між Чехією і Львовом, організатор і провідник підпілля в радянських таборах.

Марія Стахів – член Пласту, загинула в Українській Повстанській Армії.

Петро Франко – співзасновник Пласту, зв'язковий 19-го куреня ім. Максима Залізняка, скавт- майстер, командир сотні і поручник Українських Січових Стрільців (УСС), сотник Української Галицької Армії, полковник армії Української Народної Республіки (УНР).

Іван Чмола – співзасновник Пласту, зв'язковий 17-го куреня ім. Михайла Драгоманова, засновник і курінний першого куреня старшопластунів ім. Степана Тисовського, скавт-майстер, організатор січово-стрілецьких організацій в Галичині, четар УСС, полковник армії УНР, член стрілецької Ради, член УВО.

Роман Шухевич – 1-ий курінь ім. Петра Сагайдачного, 7-ий курінь ім. князя Лева, 1-ий курінь старшопластунів ім. Федіра Черника, 3-ій курінь старшопластунів „Лісові чорти", 10-ий курінь старшопластунів „Чорноморці".

ІСТОРИЧНА ПАМ'ЯТЬ

Кому потрібна „фашизація" минулого ОУН?

Богдан Червак

Останнім часом у деяких експертних середовищах з'явилася мода на дослідження з історії Організації Українських Націоналістів (ОУН) у контексті використання нею тих чи інших форм ідеології нацизму чи фашизму. У даному випадку йдеться не стільки про патологічних русофілів і закостенілих українофобів, як про істориків, які стоять на „об'єктивних позиціях". Географічно такі експертні середовища, як правило, розташовані на Західній Україні, що мало б надавати їхнім „історичним відкриттям" більшої переконливости, зокрема щодо висновку, що, мовляв, ОУН, а отже, весь український національно-визвольний рух періоду Другої світової війни був близький до італійського фашизму й німецького нацизму. На підтвердження такого висновку подаються цитати відомих особистостей, зокрема ідеолога націоналізму Дмитра Донцова.

З цієї теми вже існують серйозні, справді глибокі дослідження, які у правдивому світлі розповідають про місце і ролю ОУН на конкретному історичному етапі боротьби українського народу за свою державність.

Проте й сьогодні існують причини порушувати цю проблему. Насамперед видається не випадковим час появи публікацій, у яких автори знову намагаються ототожнити націоналізм з фашизмом та скомпрометувати ОУН. Не секрет, що Україна переживає непрості часи під кутом зору формування свого міжнародного авторитету. Низка внутрішніх чинників, передусім арешти Юлії Тимошенко і Юрія Луценка, спричинилися до того, що на Заході стосовно України дедалі частіше вживається термін „міжнародна ізоляція".

Поява напередодні „Евро-2012" у Великобританії телевізійних сюжетиків про те, що українські вболівальники – расисти, а отже, – фашисти, мала за мету похитнути міжнародний авторитет нашої країни. Якщо цього виявилося не досить, то виглядає, що мають допомогти доморощені „експерти", які спеціялізуються на дослідженнях ОУН і УПА.

Слід очікувати, що карта ОУН, її „фашистського минулого" в чергове буде розігруватися на осінніх парляментських виборах, а поява відповідних публікацій – своєрідна проба сил перед основним боєм, ціль якого, як і в попередні виборчі кампанії, розколоти Україну якщо не по Збручу, то принаймні по Дніпру.

„Первородним гріхом" ОУН згадувані нами експерти, як зрештою усі, хто присвятив своє життя боротьбі з „українським буржуазним націоналізмом", вважають уже саму цікавість окремих діячів ОУН, яку вони виявляли до нацизму і фашизму. Це – правда, цікавість існувала, адже ОУН була ідеологічною організацією, знаходилася в інтенсивному розвитку, а тому й вдавалася до аналізи різних панівних на той час ідеологій, в тому числі й фашизму. Саме ця аналіза давала можливість доволі чітко скристалізувати наставлення ОУН до нацизму і фашизму, які у 1920-1930 роки для багатьох народів, особливо поневолених, вважалися корисними для здобуття ними своєї національної свободи.

У публікаціях на тему тотожности націоналізму з фашизмом найчастіше згадують статті члена Проводу українських націоналістів (ПУН) Євгена Онацького. Йому, а отже, й ОУН закидають „симпатії до італійського фашизму", а на підтвердження найчастіше наводять такі його слова: „Італійський фашизм має те спільне з українським націоналізмом, що він теж є перш за все яскраво висловленим націоналізмом". Але про це що свідчить? Тільки про те, що як Беніто Муссоліні, так і Адольф Гітлер намагалися використати чинник націоналізму в своїх експансіоністських плянах.

Важливіше наголосити інше. ОУН у 20-30их роках минулого сторіччя була не просто революційною, а насамперед підпільною організацією, яка діяла у надзвичайно складних умовах конспірації. Але навіть за таких обставин Провід ОУН дбав про своє ідеологічне обличчя, а тому лише визначені люди мали право висловлювати позицію ОУН. До таких, передусім, належав Володимир Мартинець, один з найближчих співробітників голови ОУН полковника Євгена Коновальця, головний редактор часопису Української Військової Організації „Сурма" та офіційного ідеологічного органу ОУН „Розбудова нації".

У його програмній праці „За зуби й пазурі нації" (1937), читаємо: „До справи української расовости не можна підходити ні з фашистівськими, ні з націонал - соціялістичними расовими критеріями. Справу української расовости мусять рішати українці, для українців і з виключно українського становища та інтересів української нації. Себто, коли німецькі расисти обороняють чистоту німецької чи там нордійської (північної) раси, коли вони всі інші раси (не тільки жидівську) вважають „нижчими" расами, і тому є проти мішання нордійської раси з іншими (зокрема з українцями), то це не означає, щоб це все, як папуги, ми повторяли за німцями або аналогічно примінювали до української нації… Нація має бути для нас приматом всіх приматів, а не раса".

Генезу українського націоналізму ОУН ніколи не прив'язувала до нацизму і фашизму, а теорію расовости, як їх складовий елемент, різко засуджувала. Така позиція ОУН зафіксована ще до початку Другої світової війни, коли світ отримав шок від злочинів нацизму.

Більше того, інший відомий, „офіційний" ідеолог ОУН, Микола Сціборський на сторінках журналу „Пробоєм" у 1940 році застерігав окремі гарячі голови, які сподівалися, що Німеччина стане тою силою, яка, врешті-решт, розв'яже на користь українців питання їх державности: „Вони свято вірили, що Гітлер навіть пообідати не сяде, одразу засукає рукави та почне „робити" для них Україну. Безкритичні, не посідаючи знань, потрібної культури, політичного і життєвого досвіду, не вміючи відрізняти гарних слів і гасел від жорстоких законів реальної політики; – забуваючи стару, як світ, правду, що історична і політична суверенність залежить від рівня її ідейної й духовної незалежности – вони гадали,

(Закінчення на стор. 14)

ЮМПЗ-2012 закінчилася у Львові

Марта Осадца

ЛЬВІВ. – 24 серпня у місті закінчилися святкування 100-ліття Пласту. Зранку на площі перед Національним університетом ім. Івана Франка відбулася урочиста церемонія закінчення Ювілейної Міжкрайової Пластової Зустрічі (ЮМПЗ).

До урочистої лави стали усі учасники святкувань. Молебень відслужив Владика Гліб Лончина в співслуженні восьми священиків.

Потім були нагороджені найактивніші пластуни і пластунки та пластуни-сеньйори.

На закінчення Начальний пластун Любомир Романків вручив вуглики з ювілейної пластунської ватри представникам з усіх країн-учасниць святкування (США, Канади, Арґентини, Великобританії, Австралії, Німеччини, Польщі та України). Вони, у свою чергу, роздадуть їх своїм куреням, і це буде символом єднання Пласту в цілому світі.

Потім у центрі міста, біля пам’ятника Королеві Данилові, пластуни організували виставку-ярмарок, а увечорі, на території Українського Католицького Університету, відбулася велика прощальна пластунська ватра.

Пластовий провід на урочистій церемонії закінчення Ювілейної Міжкрайової Пластової Зустрічі. (Фото: Марта Осадца)

ТОЧКА ЗОРУ

„Бурлаки” вгадали!

Р. Л. Хомяк

Треба „Бурлакам” признати рацію: від 1946 року члени цього пластового куреня співають: „Побурлакуєм світами, але повернемось назад…”.

І повернулись. І не тільки „Бурлаки”, але й „Лісові чорти” і „Хрестоносці”, і „Чорноморці” й усі пластові курені, навіть ті, яких ще не було на світі, коли „Бурлаки” почали запевняти піснею, що повернуться назад. Тиждень перед 21-ою річницею Незалежности України Пласт перебрав Львів!

Львів і Пласт: 100 років тому молоді львів’яни створили Пласт – на зразок британської скавтської організації Роберта Бейден-Павела. У Львові усі окупанти по черзі переслідували і забороняли Пласт: росіяни, поляки, совєти, німці. А Пласт діяв – то в тіні, то оновлявся і процвітав по усіх поселеннях українців у світі. „Бурлаки” й інші пластуни всі ці роки обіцяли, що повернуться назад і в століття Пласту – повернулись.

Їх було всюди видно, а відкрили свою Ювілейну Міжкрайову Пластову Зустріч (ЮМПЗ) 19 серпня в центрі міста, біля пам’ятника Тарасові Шевченкові. А табори учасників розбили на великій території кампусу Українського Католицького Університету, адже ректор університету, тоді ще о. д-р Борис Гудзяк, тепер Єпископ Борис, все своє життя провів в Пласті, і що таке ЮМПЗ, йому не треба було пояснювати.

Зате львів’яни дорослого віку цікавились Пластом, його символікою й звичаями, бо хоч Пласт знову діє в Україні з 1989 року, але багато українців ще про нього не знають. Совєтська преса ані комсомольські лектори про Пласт нічого не говорили, або повторювали якісь аґітпропські нісенітниці. Тепер у засобах масової інформації були звіти про Пласт, його табори і з’їзди.

Також організатори ЮМПЗ видали чимало інформаційних матеріялів, одноднівки, які непластуни жваво вичитували і розпитували про різні деталі сьогоднішніх і колишніх пластунів – таких, як я. (Мій перший пластовий табір, новацький, був підпільний в Брюховичах під Львовом в 1943 році, коли Третій Райх окупував Львів). Навіть така річ, як „одноднівка”, без якої не можна собі уявити діяспорної пластової зустрічі, була новістю для львів’ян з докторськими титулями.

У зв’язку з ювілейною зустріччю Пласт в Україні організував 26 таборів в шести областях України і Польщі. Найдальший від Львова табір був у Харківській області. В таборах перед ЮМПЗ взяло участь 1,302 пластуни з 10 країн світу, згідно з одноднівкою. Це Пласт – 100 років після заснування і переслідувань.

А яким сучасним є Пласт сьогодні, для мене свідчила окрема кімната метрів за 20 від шатер, в одному з будинків УКУ, де можна було зарядити мобільні телефони.

Забудьте морзетку з ліхтариком, забудьте прапорці семафору. Після 100 років існування Пласт користується мобільними телефонами – в українському місті, де 100 років тому він народився.

Львів

Закордонні українці відзначили День Незалежности

ЮНІОН, Ню-Джерзі

Левко Хмельковський

Український Конґресовий Комітет Америки (УККА) 26 серпня влаштував відзначення 21-ої річниці Незалежности України на урочистих зборах в залі засідань міської ради міста. Збори відкрив і провадив заступник голови організаційного комітету Юрій Симчик. Молитву виголосив о. Андрій Манько з Української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку.

Після внесення прапорів і співу гимну США слово мав голова комітету Тома Пиз. На зборах виголосив доповідь голова Товариства української студіюючої молоді ім. Миколи Міхновського Микола Глушко. Промовляли також Ю. Симчик та о. Іван Лишик з Української православної церкви св. Трійці в Ірвінґтоні.

Молодь цієї церкви провела демонстрацію з плякатами проти переслідування української мови режимом Віктора Януковича. На свято в Юніоні та Ірвінґтоні, Ню-Джерзі, УККА вперше не запросив дипломатів з Генерального консульства України в Ню-Йорку та Постійного представництва України в ООН на знак незгоди з діяльністю Президента України В. Януковича та його команди.э

Урочистою хвилиною стало вручення вітальної проклямації від міської ради Юніону, яку прочитала радна Сузета Кавадас в присутності радних Антоні Терези та Мануеля Фіджейредо. Вітання прийняли з подякою члени організаційного комітету.

На святі в міській раді Юніону під час вручення вітальної проклямації (зліва): радні Антоні Тереза, Сузета Кавадас, Мануель Фіджейредо і члени організаційного комітету Тома Пиз та Юрій Симчик.

Діти і молодь винесли на площу перед міською радою великий прапор України, який під спів гимну України було піднято на щоглу. На головній вулиці Юніону було вивішено великий транспарант, який інформував мешканців про свято України.

Учасники торжества зфотографувалися і вирушили до Народного дому в Ірвінґтоні, де відзначення після вітального слова Ю. Симчика та молитви о. А. Манька було продовжене святковим обідом.

Цікаву музично-пісенну програму виконали під час обіду відома бандуристка Оксана Телепко та Мирон Грицик з гурту „Удеч". Промовляла і читала свої вірші Марія Дацко.

Спонзорували свято Українська Американська Кредитова спілка „Самопоміч", похоронне заведення „Литвин і Литвин", „Olympic Community Market" і „T. P. Electrical Service".

Учасники піднесення прапора України перед міською радою в Юніоні. (Фото: Левко Хмельковський)

ДЖЕРЗІ-СИТІ, Ню-Джерзі

Дарія Малиновська

24 серпня в Міській раді відбулося урочисте засідання з нагоди 21-ої річниці Незалежности України, у якому взяли участь провідники міста, члени української громади, які прийшли у вишиванках, о. Василь Путера. Провадив святкування Зеновій Галькович. Він передав вступне слово о. Василеві Путері.

Отець В. Путера молитовно розпочав відзначення Дня Незалежности України, і всі присутні допомагали йому. Було виконано американський і український гимни.

Потім виступив Ігор Колінець – голова Народного дому. Він зробив коротку, змістовну доповідь, у якій відзначив змагання України за незалежність після Першої світової війни, героїчну боротьбу УПА, ролю Помаранчевої революції у національному пробудженні народу, визначив провідні завдання молодої української держави. І. Калинець також склав щиру подяку місцевій владі посадникові Джерамаї Гілі і його помічникам, за їхню небайдужість до української громади у Джерзі Сити, де ми можемо підняти український синьо-жовтий прапор. Прапор, за який боролися наші діди, прадіди, які загинули, але їхні ідеї підхопили інші і донесли до сьогоднішніх днів. А ми і наші діти повинні зберегти цю незалежність назавжди,

(Закінчення на стор. 14)

СОМЕРСЕТ, Ню-Джерзі

В Українському історичному та просвітницькому центрі Ню-Джерзі при Консисторії Української Православної Церкви в США 24 серпня відбувся святковий вечір, присвячений 21-їй річниці Незалежности України. Вечір відкрила і провадила директор музею Наталя Гончаренко. Були виконані Державні гимни США та України.

Молитву за Україну виголосив Архиєпископ УПЦ в США Антоній. Заступник Постійного представника України в ООН Юрій Вітренко (на святі він був з дружиною Маргаритою Маймескул і дочкою Марічкою) та віце-консул України в Ню-Йорку Костянтин Ворона привітали присутніх і оголосили вітальні листи Постійного представника України в ООН Посла Юрія Сергеєва і Ґенерального консула України в Ню-Йорку Сергія Погорельцева.

Н. Гончаренко зачитала вітання від губернатора штату Ню-Джерзі Криса Крісті і конґресмена Раша Голта, а також представила провідників Української Національної Федеральної Кооперативи в Ню-Йорку, яка спонзорувала свято. Голова Ради директорів кооперативи Стефан Качурак виступив з промовою, у якій піддав різкій критиці Президента України Віктора Януковича та його урядовців за антиукраїнську діяльність. Учасників свята вітали заступник посадника міста Франклін Филип Краймер і радна Розалін Шерман.

У мистецькій програмі виступили вокально-інструментальна група „Ґердан" з Вашінґтону і ансамбль „Іскра" з школи українського народного танцю при Українському Американському Культурному Центрі Ню-Джерзі у Випані. Від 2003 року школу очолює відомий хореограф Андрій Цибик, який тепер навчає 130 танцюристів різного віку. А. Цибик сам танцював в ансамблі „Каштан" в Огайо, вивчав мистецтво балету в консерваторії міста Акрона, виступав в танцювальному гуртку Роми Прийми-Богачевської на оселі „Верховина", з якого перейшов до ансамблю „Сизокрилі" в Ню-Йорку. Він також закінчив школу ім. Павла Вірського при Академії українського танцю. А. Цибик виступав і навчав танцю в багатьох країнах світу.

Під керівництвом А. Цибика „Іскра" досягла високого мистецького рівня в художньому відтворенні народних танців різних реґіонів України. На концерті вона представила клясичні танці „Привіт" і „Гопак", а також жанрові і гумористичні танці „Дев'ятка", „Березнянка", „Баба бабі казала", „Прачки при потічку", „Господиня гарна", „Стукалка".

Гурт „Ґердан" (зліва): Броніслав Бринарський, Соломія Горохівська, Ричард Міллер, Андрій Підківка. (Фото: Левко Хмельковський)

До танцю „Привіт" було включено мозаїку народних танців Полтавщини, Волині, Буковини, Галичини, а „Гопак" завершився винесенням синьо-жовтого прапора України. Інші танці передали хореографію Павла Вірського, відтворили весільні звичаї та сільські забави українців.

Для більшости присутніх став відкриттям виступ гурту „Ґердан", який був не просто концертом, а прогулянкою у світ української музики на тлі музичного життя світу, своєрідною лекцією з історії ряду популярних пісень.

У складі гурту виступають Соломія Горохівська (спів і скрипка), яка навчался в Тернополі, набула ступінь маґістра в Києво-Могилянській академії, а докторат – в Католицькому університеті Америки у Вашінґтоні. Вона виступала у США, Україні, Німеччині, Польщі, Сербії, Росії, Китаї, стала лавреатом ряду міжнародних та українських конкурсів народної музики.

З нею виступили Андрій Підківка – уродженець Львова, відомий майстер старовинних народних інструментів, який грав на сопілці, тилинці, дводенцівці, окарині та інших тепер рідкісних інструментах, Броніслав Бринарський з Словаччини (контрабас, фуярка і спів), а також поет і композитор, співак-гітарист Ричард Міллер, професор Колюмбійського університету в Ню-Йорку. Він народився і виріс в Бразилії, де став віртуозом гри на ґітарі, сприйняв романтичну пристрасність і ритміку бразилійської музики. Гурт „Ґердан" представив унікальні вокально-музичні переспіви пісень „Гуцулка Ксеня", „Шуміла ліщина", „Ой, ходить сон коло вікон" та інших.

На закінчення вечора уся заля заспівала „Ще не вмерла Україна".

Ансамбль „Іскра" завершує свято винесенням прапора України.

Закордонні українці відзначили День Незалежности

ВАЙЛДВУД-КРЕСТ, Ню-Джерзі

ВАЙЛДВУД-КРЕСТ, Ню-Джерзі. – Згідно з щорічною традицією, українці, що відпочивали в околиці Вайлдвуду, в Ню-Джерзі, на березі океану, опівдні 24 серпня вийшли, щоб відзначити День Незалежности. Вони зібралися біля прапора, який тримав громадський діяч Михайло Козюпа. Він привітав усіх від імени Українського Конґресового Комітету Америки, Організації Оборони Чотирьох Свобід України та Українського Народного Союзу. Учасники події заспівали український національний гимн і зфотографувалися на пам’ять про 21-шу річницю відновлення незалежности України. (Фото: Рома Гадзевич)

ЛІГАЙТОН, Пенсильванія

Богдан Пастушак

Під час спокійних і сонячних днів, серед принадливої гірської природи, 18 і 19 серпня, на оселі Організації державного відродження України (ОДВУ) ім. Олега Ольжича в Лігайтоні відзначено 21-шу річницю Незалежности України. Люди зібралися довкруги сцени, на якій золотий тризуб прикрашав всю довколишню зелень на тлі блакитного небосхилу.

На сцену вийшли ведучі Павлина Голов’як та Андрій Добрянський, які взірцево провели програму свята. Після появи на сцені групи Українських американських ветеранів посту ч. 42 з Бетлегему, Пенсильванія, та їх привіту квартет „Казка“ заспівав гимни США та України і молитву „Отче наш“.

Відтак прозвучали привіти від сенатора Дейвида Арґала, конґресмена Дойла Гефлі та Генерального консула України в Ню-Йорку Сергія Погорельцева. Опісля ансамбль „Казка“ виконав танець „Привіт“.

Милою несподіванкою була поява на сцені подружжя Миколи і Марії Бойчуків. Відомий хореограф М. Бойчук заснував ансамбль „Казка“ 25 років тому, і з цієї причини П. Голов’як висловила вдячність за його працю. Ансамбль „Казка“ відомий не тільки в Пенсильванії, але також в Україні.

Брати Добрянські дзвінким співом збагатили свято, коли виконали лемківські, закарпатські і козацькі пісні.

Відома скрипалька Інеса Тимочко-Декайло збагатила святковий настрій всіх, хто слухав її віртуозну гру.

Під час перерви можна було освіжитися в басейні, зустрітися з приятелями, вгамувати голод і спрагу українськими стравами та напоями.

В другій частині свята знову

(Закінчення на стор. 14)

Учасники святкового концерту на оселі ім. Олега Ольжича в Лігайтоні.

Про Український Музей – у телепрограмі „NYC-Arts“

Куратор колекцій народної творчости в Українському Музеї Любов Волинець у телепрограмі.

НЮ-ЙОРК. — У телепрограмі з Українського Музею 12 липня ведуча програми „NYC-Arts“ Пола Зан розповіла про історію та колекції музею, а також про дві поточні виставки – „Українські килими: мандрівка спадщини“ та „Незвичайне бачення: Ілона Сочинська, ретроспектива виставка картин“. Вже наступного дня програму показав освітній канал „WLIW“ (Лонґ-Айленд), а ще через день 13-й телеканал повторив її у своїй недільній програмі.

Ведучи розповідь, П. Зан назвала Український Музей „однією з менш відомих перлин нашого міста“. Особливу увагу вона приділила персональній виставці сучасної мисткині І. Сочинської, зазначивши, що теми музею „не обмежуються минулим України“. У той час як телеоператор показував твори І. Сочинської, П. Зан докладно розповіла про її мистецьку освіту та стильові особливості етапів її творчого шляху. Виставка „Незвичайне бачення“ триватиме до 7 жовтня включно.

Далі у п’ятихвилинній рубриці „Вибір куратора“ куратор колекцій народної творчости Любов Волинець ознайомила глядачів з великою виставкою килимів, яку вона й організувала. Після короткого вступу про українські звичаї, пов’язані з килимами, та основні прийоми ткацтва Л. Волинець зупинилася на трьох експонатах виставки: килимі зі східнього Поділля, виготовленому в 1890-их роках, барвистому килимі початку XX ст. і килимі 1930-их років за малюнком Святослава Гординського.

Вже не перший раз Український Музей показують у цій телепрограмі. Кореспондент останніх новин „NYC-Arts News“ Крістін Ґа 23 лютого розповіла глядачам про виставку „Борис Косарев: харківський модернізм, 1915-1931“. На тлі загальних видів ґалерії, ілюструючи свою розповідь показом робіт мистця, К. Ґа стисло й яскраво описала бурхливий зліт українського авангарду, безжально і жорстоко пере-

(Закінчення на стор. 14)

КУК: Не можна втратити українські телепрограми

ТОРОНТО. – 15 серпня президент Конґресу українців Канади (КУК) Павло Ґрод і голови відділів КУК в Онтаріо та Торонто Стефан Андрусяк і Оксана Рева під час зустрічі з керівництвом телекомпанії „TV-OMNI“ обговорили зміни у програмуванні українського телебачення у зв’язку з невідновленням української телепрограми „Світогляд“.

„Українська громада дуже розчарована раптовим, без попереднього обговорення, скасуванням програм „Світогляд“ та „Об’єктив“, – заявив президент КУК П. Ґрод. – „Світогляд“ був незмінним елементом життя в українській громаді понад 30 років. Я заохочую усіх членів українсько-канадської громади висловити компанії „Rogers OMNI“ наші погляди щодо даного скасування".

„TV-OMNI“ має значну історію зв’язків з українськими авдиторіями Канади і активно працюватиме з громадою у прийнятті нових творчих пропозицій пропозицій для канадських українців, – сказала президент „TV-OMNI“ Меделин Зиняк. – Ми також готові допомогти громаді із збереженням телевізійних відеоматеріялів для майбутніх українських телевипусків або наукових досліджень“.

На даний час українські телепрограми наявні в Онтаріо, Альберті та Британській Колюмбії, з доступом по Канаді через „Bell Satellite-TV“.

КУК

„Ню-Йорк Таймс“ – про танці на Союзівці

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. – 24 серпня в газеті „Ню-Йорк Таймс“ була поміщена велика стаття Майкла Швірца з світлинами Маркуса Яма „Танцюючи „Волинську польку“ з пошаною Кетскільських горах“, присвячена Союзівці та Академії танцю ім. Роми Прийми-Богачевської, яка діє на оселі. Автор підкреслює, що українська молодь вже 30 років приїздить до Керконксону Союзівці у Ню-Йорку для участи в літніх таборах танцю. Цього літа в академії навчається 31 студент. Академія дбає про те, щоб діти колишніх еміґрантів не втрачали зв’язку з Україною, пам’ятали батьківщину своїх батьків. У статті також наведено розповідь про наставника танцюристів Орланда Паґана. Він порторіканського походження, але вже довгі роки танцює та вчить українські народні танці.

Л. Хм.

HOME PAGE | TODAY'S PAPER | VIDEO | MOST POPULAR | U.S. Edition

The New York Times

Dance

WORLD | U.S. | N.Y. / REGION | BUSINESS | TECHNOLOGY | SCIENCE | HEALTH | SPORTS | OPINION

ART & DESIGN BOOKS DANCE MOVIES MUSIC TELEVISION THEATER

To Trip the Volynska Polka, Respectfully in the Catskills

Marcus Yam for The New York Times

Students of Ukrainian dance on the verge of their retreat's final performance, trained by their non-Ukrainian teacher. More Photos »

By MICHAEL SCHWIRTZ

Published: August 24, 2012

KERHONKSON, N.Y. — Each summer for about three decades, children of Ukrainian descent have converged on a wooded retreat here in the Catskills, the girls donning embroidered blouses, and the

FACEBOOK TWITTER GOOGLE+

Стаття з „Ню-Йорк Таймс“ на інтернеті.

ПАНОРАМА ЖИТТЯ В УКРАЇНІ

Виставка Івана Гончара – як дзвін свободи

Світлана Орел

КІРОВОГРАД. – 22 серпня, напередодні Дня Незалежности, в обласному художньому музеї відкрилася мандрівна мультимедійна виставка „Іван Гончар: звитяга одного життя". Місто стало вже дев'ятим на її шляху.

Народний художник та скульптор, лавреат Шевченківської премії І. Гончар прислужився українській культурі не лише своєю творчістю, а й життєвим подвигом: все життя збирав українські старожитності, світлини, вироби народних майстрів, національний одяг, що нині служить яскравим підтвердженням талановитости і самобутности українського народу, його непересічного шляхетного хисту.

В роки комуністичного панування київський дім І. Гончара був центром українства, виховання й навернення до національного світу й світогляду. Нині тут – Український центр народної культури „Музей Івана Гончара".

На виставці представлені інформаційно-мистецькі стенди, де в документальній формі розповідається про життя та творчість І. Гончара, його унікальний музей, що розвинувся з хатнього зібрання до національного культурного центру.

З постаттю І. Гончара відвідувачів виставки ознайомила співробітниця Українського центру народної культури Лідія Дубиківська-Кальненко, було переглянуто фільм „Іван Гончар. Жити і творити для народу" (режисер Тарас Грималюк), де використано фраґменти створеного ще в 1966 році фільму Володимира Шкуріна „Соната про художника". У фільмі є вражаючий епізод про те, як юний І. Гончар і його батько, виїхавши з дому на санях, потрапили в завірюху і ледь не стали здобиччю вовків. Коли здавалося, що порятунку вже немає, почувся церковний дзвін, який відразу ж відігнав вовків. І. Гончар тоді вирішив, що це той дзвін, якого він виліпив як іграшку ще підлітком.

Дуже символічний цей випадок сьогодні, коли Україну обклала ледь не вовча зграя, і врятування залежить від того, чи залишаться в житті дзвони небайдужости до своєї Вітчизни.

„Свіча пам'яті" на честь Уласа Самчука

Інна Нагорна

РІВНЕ. – 10 липня в Літературному музеї Уласа Самчука в Рівному відбулася „Свіча пам'яті", присвячена 25-ій річниці від дня смерті письменника.

На зустрічі виступили проректор Національного університету „Острозька академія" проф. Петро Кралюк, письменники Петро Велесик та Лідія Рибенко, засновник Пластового куреня ім. У. Самчука Володимир Русанов та інші.

Співали Заслужений працівник культури України Галина Швидків (концертмайстер Інна Тарчинська) та Катерина Гавловська.

Покладання квітів до пам'ятника Уласові Самчукові в Рівному.

Вояка Армії УНР вдостоєно пам'ятником

НИЖНІВ, Івано-Франківська область. – 12 серпня відбулось освячення пам'ятника на могилі хорунжого Армії Української Народної Республіки Тихона Хилюка. Доля полеглого в боях за Україну вояка була невідома понад 90 років. Дослідити обставини смерти українського старшини та відшукати місце його поховання змогли активісти благодійної ініціятиви „Героїка".

„Для відтворення біографії Тихона Хилюка нам знадобився цілий рік, – розповідає координатор „Героїки" Павло Подобєд. – На пошук могили витратили ще декілька місяців. Інформацію збирали з різних джерел: з архівних документів, зі свідчень односельців хорунжого, з-поміж військових спогадів. Оскільки вояк народився на території теперішньої Вінницької области, а був похований на терені Івано-Франківщини – пошукові роботи проводили у двох областях. Успіхові дуже посприяли краєзнавці Ольга Полонська з Вінниччини та Дмитро Лупипсів з Прикарпаття".

Символічним є те, що гроші на виготовлення пам'ятника пожертвували доброчинці з центральних, східніх та південних областей України.

Попри сильний дощ, на урочисте освячення пам'ятника, виготовленого у формі ордену Армії УНР „Хрест Симона Петлюри", прибуло духовенство Української Греко-Католицької Церкви, мешканці Нижнева, родичі хорунжого Т. Хилюка, посадовці з Тлумача та Івано-Франківська.

„На могилу дідового брата ми привезли землю з його родинного обійстя та воду з криниці. Вперше з моменту похорону за хорунжим Тихоном Хилюком було відслужено Панахиду на цвинтарі", – говорить внучата племінниця хорунжого Віра, яка прибула з Києва до Нижнева разом з донькою Тетяною.

Довгі десятиліття рідні Т. Хилюка не здогадувались про його службу в Армії Української Народної Республіки та справжню причину смерти. Тепер історичну справедливість відновлено. Родичі вояка обіцяють щорічно відвідувати могилу, а нижнівські педагоги докладуть всіх зусиль, аби кожен школяр дізнався, що в їхньому селі похований вояк з Наддніпрянщини, який загинув, щоб Україна була вільною.

Т. Хилюк 5 березня 1920 року вступив до Окремого відділу ім. Івана Сірка Армії УНР на посаду молодшого старшини кулеметної ватаги. З травня 1920 року служив у Кінній сотні штабу 8-ої стрілецької бриґади 3-ої Залізної дивізії Армії УНР. Брав участь у боях з більшовиками в травні 1920 року за оборонну лінію Ямпіль-Чернівці. В одному з таких боїв, 28 серпня 1920 року поблизу села Комарівка (тепер Тернопільська область), прикривав тили 9-ої бриґади кулеметним вогнем.

Незважаючи на шалений натиск червоних, Т. Хилюк не залишив своєї вогневої позиції. Він був заскочений ворогом з-за спини і заколотий баґнетом. Завдяки хоробрості хорунжого Т. Хилюка, козака Андрія Марчака, козака Єрмолаєва, хорунжого Василя Кривли, хорунжого Костя Пашкевича, сотника Віроцького 9-та бриґада (декілька сотень вояків) Армії УНР уникнула розгрому в районі села Шкільна Гута.

Тяжко пораненого Т. Хилюка козаки перенесли через річку. Зупинились у місті Нижнів (тепер село Тлумацького району Івано-Франківської області). Наступного дня, 29 серпня, він помер. Поховали українського старшину з військовими почестями на міському цвинтарі. Після Другої Світової війни його могила, в числі інших військових поховань, була знищена комуністами.

Благодійна ініціятива „Героїка"

Координатор „Героїки" Павло Подобєд розповідає про обставини останнього бою хорунжого Армії УНР Тихона Хилюка. Фото: Олена Подобєд-Франківська

ПОСТАТІ

З когорти незламних борців

Олександер Панченко

Коли вчителька історії Михайлевицької школи на Львівщині Любов Коваль почала в 1994 році створювати у цій школі історико-краєзнавчий музей, її увагу привернула небуденна постать Любомира Ортинського – сина колишнього директора школи, члена ОУН, який брав участь у бою під Бродами, пройшов війну, полон....

Л. Коваль листувалася з українцями у Великій Британії. Професор історії, письменник й колишній дивізійник св.п. Святомир Фостун допоміг їй віднайти дружину Л. Ортинського, яка в своєму листі до вчительки розповіла про їхню сім'ю.

Любомир-Орест Ортинський народився 6 червня 1919 року у підкарпатському селі Михалевичах, біля Дрогобича. Батьки-вчителі дали йому старанне виховання, а любов до батьківщини, яку він виніс з рідної хати, вже в юних роках визначила його життєвий шлях.

Любомир закінчив гімназію в Стрию, де вступив в ОУН, опісля студіював у Варшаві журналістику й брав активну участь у студентському житті. Під час теренових вправ членів ОУН його було заарештовано, але за браком доказів пізніше звільнено, вдруге він був заарештований у березні 1939 року як делеґат VII студентського конґресу у Львові й пробув у тюрмі до 12 вересня 1939 року.

У своїй статті „Перша Українська Дивізія на тлі політичних подій Другої світової війни" Л. Ортинський підкреслював, що українські визвольні змагання по Першій світовій війні хоч і закінчилися поразкою, все ж остаточно сконкретизували українську політичну ідею, в ім'я якої поведено на чотирьох окупаційних територіях України перманентну визвольну акцію. Концепція орієнтації на власні сили стає в період між двома світовими війнами панівною в українському політичному світі й твердо вкорінюється в українську масу.

Після польсько-німецької війни Л. Ортинський продовжив студіювати політичні науки у Віденському університеті, а одночасно, як провідний член ОУН на Австрію, роз'їжджав по робочих таборах, організовуючи серед української молоді мережу ОУН. Згодом, з вибухом німецько-радянської війни, став учасником 2-го куреня Дружин Українських Націоналістів (ДУН) „Ролянд", після розв'язання якого німцями разом з іншими старшинами був заарештований, але в скорому часі звільнений під нагляд німецької поліції, де мав кожного дня зголошуватися та не покидати свого місця проживання у Відні.

В 1943 році Л. Ортинський дістав доручення ОУН повернутися до Львова, де він включився у підпільну діяльність. Пізніше вступив до Української дивізії „Галичина" і став добрим вояком-старшиною.

У боях під Бродами Л. Ортинський був поранений. У своїх спогадах „Вилім із Брідського кітла" він писав: „...Сонце вже піднялося вгору, а літаків ще немає. З недалекого боєвища несеться дика симфонія запеклого бою. Рев гармат, громовий розрив стрілен танкових гарматок, клекіт протитанкових і летунських гарматок, фонтани землі й заліза і знов суха тріскотнява розривних стрілен, гахкання ґранатометів, гук ґранат і безперервне татакання „Максима". І все це спрямоване на вузьку шийку прориву. Як на долоні, бачу, як ідуть, стріляють, кидають ґранати й падають. А як часто падають, щоб більше не піднятися... Вже осягнули залізничну лінію. Скаженіє ворожий вогонь. Звідусіль: спереду, ззаду, зліва, справа сиплеться смертоносне залізо на тих нечисленних, що осягнули насип залізниці. А літаків ще не видко. Звідкілясь взялось на краю села польове авто зі знаком дивізії. Підношуся на коліні й махаю рукою....".

По війні Л. Ортинський став одним із організаторів Братства 1-ої Української дивізії, яке очолював до самої смерти.

У жовтні 1947 року закінчив студії у Мюнхенському університеті, одержавши звання доктора політичних наук. Як член Закордонного Представництва Української Головної Визвольної Ради (ЗП УГВР), розгорнув активну діяльність на зовнішньому відтинку, зокрема нав'язав зв'язки в Австрії, Західній Німеччині, Бельгії, Швеції, США, з представниками інших національностей СРСР на еміґрації, що опинилися за залізною завісою.

В Німеччині Л. Ортинський був членом редакційної колеґії газети „Сучасна Україна", дописував теж до тижневика „Український самостійник".

Наприкінці 1956 року Л. Ортинський разом з дружиною та маленькою донькою Анною переселився до США. Там був активний у дослідно-видавничому об'єднанні „Пролог", з рамени якого став акредитованим журналістом в ООН. Як член ЗП УГВР та „Прологу" брав участь у різних міжнародних конференціях, дописував до газет „Свобода" та „Америка", до військових журналів. За його сприянням з'явилося перше число журналу „Вісті комбатанта".

Як відзначали сучасники, Л. Ортинський своїм гострим пером намагався формувати нову і свіжу українську політичну думку, засуджуючи усе низьке та примітивне, підносячи речі далекосяжні і великі, був реалістом, а не доґматиком, і належав до людей високої культури...

Помер Л.-О Ортинський понад пів століття тому, 27 липня 1961 року, відразу після прибуття з Колґейтської конференції у справах американської зовнішньої політики. Проводжали його в останню путь з церкви св. Юра в Ню-Йорку. Серед присутніх були члени-засновники УГВР Микола Лебедь, Мирослав Прокоп, Василь Мудрий, Лев Шанковський, Микола Галів, Богдан Кравців, Богдан Левицький, Іван Кедрин-Рудницький та інші. Похований він на цвинтарі ню-йоркської католицької дієцезії в Йонкерсі, штат Ню-Йорк.

Патріоти в Україні пам'ятають про цю світлу Людину, яка все своє життя віддала справі визволення рідної землі.

Лохвиця,
Полтавська область

ДЖЕРЗІ-СИТІ, Ню-Джерзі

(Закінчення зі стор. 10)

щоб Україна була вільною і незалежною державою назавжди.

Після нього виступив заступник посадника Кабілі Таярі, який зачитав вітальну проклямацію і пердав о. В. Путері, який щиро подякував йому.

Потім всі разом вийшли на фасаду Міської ради і під загальний спів гимну України „Ще не вмерла Україна" було піднято на щоглу синьо-жовтий прапор.

Після цього було частування в Народному домі. Отець В. Путера поблагословив їжу, і всі були вдячні за таку гостинність. Голова І. Колінець подякував Марії Фюрій за допомогу в організуванні перекуски, а також згадав про 90-ліття Іллі Шевчука. Всі заспівали „Многая літа" ювілярові, колишньому скарбникові Народного Дому. Також І. Калінець подякував кредитівці „Самопоміч", де менеджером є Ярослав Завійський, за спонзорування святкування 21-ої річниці Незалежности України, а також Анні Чуйко за організацію свята в Міській раді.

Кому потрібна...

(Закінчення зі стор. 8)

що досить змавпувати чужі зразки й слова, як справа України вже буде полагоджена".

На цьому місці хотілося б зробити низку висновків: ідеологія ОУН має стільки спільного з нацизмом чи фашизмом, як і з комунізмом чи соціялізмом. Тобто їх єднає спільний історичний контекст – яскрава поява на політичній авансцені початку й середини минулого сторіччя.

Будь-які намагання сьогодні ототожнити минуле ОУН з нацизмом і фашизмом треба розглядати як намагання реанімувати стару технологію дискредитації українського націоналізму як важливого чинника здобуття і закріплення української державности. І тут немає суттєвої різниці між тими, хто застосовує цю технологію: кремлівські теоретики „Руского міра", українські „об'єктивні історики" чи доморощені провокатори з марґінальних націонал-соціялістичних груп, або ж „антифашистських комітетів". Усі вони лють воду на антиукраїнський млин.

Без сумніву, що намагання фашизувати минуле ОУН переслідує мету принизити її героїв, поставити під сумнів значення їх вкладу у боротьбі за незалежність України. Але, здається, що у цьому випадку час уже розставив все на свої місця. На відміну від багатьох критиків ОУН, такі постаті як полковники Євген Коновалець і Андрій Мельник, Роман Шухевич, Олег Ольжич, Степан Бандера, Олена Теліга, Лев Ребет та інші в очах значної кількости українців, а особливо молодого покоління стали справжніми символами України, її прагнення до своєї національної державности.

Богдан Червак – голова Організації Українських Націоналістів, Київ.

Про Український...

(Закінчення зі стор. 12)

рваний комуністичним режимом.

Телевізійників, що фільмували лютневу програму, приємно вразили гарні, сучасні, просторі приміщення Музею й високий мистецький рівень експозиції. Директор музею Марія Шуст не приховувала своєї радости від того, що музей показали по телебаченню у видатній програмі, що висвітлює винятков культурні події в місті.

Після 12 липня збільшилася кількість відвідувачів музею. Деякі з них дізналися про музей з телепрограми і були здивовані, що зовсім поруч уже стільки часу існує такий гарний музей. Численні відвідувачі українського походження висловлювали гордість тим, що про один з осередків української культури розповів відомий телевізійний канал.

Програму „NYC-Arts" можна переглянути (26 хвилин) в Інтернеті: www.ukrainianmuseum.org.

Український Музей

(Переклад з англійської мови: Сергій Сингаївський).

Уточнення у привітанні

У вміщеному в „Свободі" (17 серпня) вітанні Крайової Управи Братства колишніх вояків 1-ої Української дивізії Української Національної Армії з нагоди 21-ої річниці Незалежности України сталася, з вини авторів вітання, помилка. Просимо замість слів „...вітає уряд України" читати: „вітає народ України". – Управа Братства.

ЛІГАЙТОН, Пенсильванія

(Закінчення зі стор. 11)

виступили всі згадані виконавці з вокальними композиціями і народними танцями.

Гостей привітали голова клюбу оселі Надя Андрейко, Олесь Процюк – від ОДВУ, голова Українського Національного Об'єднання Канади Тарас Підзамецький. О. Процюк від ОДВУ вручив грамоту управителям „Казки" з приводу 25-річчя ансамблю. Програму закінчено славнозвісним „Гопак". Увечорі відбулася забава.

В неділю, 19 серпня, Митрополит Української Католицької Церкви в США Стефан Сорока з співслужителем о. Євгеном Монюком, парохом церкви св. Володимира в недалекому Палмертоні, в молитовниці оселі відслужили Літургію. Співав квартет братів Добрянських.

На відкритті недільної програми Митрополит С. Сорока привітав ансамбль „Казка" з 25-літтям.

Опісля розпочато програму для тих, хто попереднього дня не міг побувати на концерті.

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Вересень 2012 року, ч. 145

Лист Івана Багряного про ролю Церкви

В 1954 році в українській пресі, а особливо в журналі „Нові дні“, який виходив в Торонто (редактор Петро Волиняк), було поміщено багато статтей щодо популяризації в Радянському Союзі Російської Православної Церкви та про вивезення з Софіївського заповідника в Києві, під час німецької окупації, останків князя Ярослава Мудрого та ікони св. Миколая Мокрого за межі України, спершу в Польщу, а пізніше – в США. Та ікона в 1950-их роках була виставлена у Торонто та Клівленді.

Нижче вміщено лист Івана Багряного з 17 жовтня 1954 року до П. Волиняка, який зберігся в архівах І. Багряного. Розповідь про вивезення останків князя Ярослава Мудрого та ікони буде подано в наступному числі сторінки Фундації.

17 жовтня 1954 року

Високошанований і дорогий Петре Кузьмовичу!

Дякую за листа. Ви пишете, що „не згодні зі мною в трактуванні ролі Церкви“. Але ж я Вам ще ніякого мого трактування не висловлював, а те, що Ви маєте на увазі (кілька слів в попередньому листі), це не стосується мого трактування, а лише висловлена думка, що „там“ іде шукання людьми (й людськими душами) шляхів з колективістичної темряви й спростачення в питанні релігії. Це та правда, яку нам треба мати на увазі й яка є запорукою незмертвіння людського духу, запорукою руху вперед по шляху вічних шукань і прагнень, що особливо важне нині на загальному – всесвітньому – тлі занику й духовного тупику та безвихіддя. Дехто на Заході обертається очима на Схід в надії побачити звідти оновлення, велике сонце правди. Я думаю, що якась місія в духовному оновленні світу припадає таки „тамтешнім“ людям, що в горнилі страждань виношують десь великі людські духовні вартості. Але це ще не є моє трактування ролі Церкви.

Проблеми Церкви – це щось інше. І ця проблема для нас складається з двох частин – з питання релігії й моралі, тобто з питання совісти, з одного боку, – та з питання політики, з другого. Ви теж цього не заперечите. Бо коли ви пишете про „національну церкву“, то це вже справа не релігії, а справа політики. Бо якщо бути послідовними християнами, то жодної національної церкви немає й бути не може. Християнська Церква, тобто християнська релігія, це явище глибоко інтернаціональне. Як не може бути Бог чиїмось національним, а стоїть понад усіма націями. Проте життя внесло в питання Церкви свої корективи (і не марно), зробивши Церкву явищем політичним. І от якби я висловлював свої погляди на питання Церкви в Україні, то сказав би те саме, що й ви: Національна Церква. І призначення її великою мірою полягало би в тім, щоб для українського народу направити те зло й ту шкоду, що йому заподіяла Російська Церква, теж православна і теж підпорядкована тому самому Богові. Та Бог тут ні при чому, бо церква в практиці була, є й буде знаряддям не в руках Божих, а політичним знаряддям в руках людей. Отже – Національна Церква. Призначення її – бути будівничим українського національного духу, рушієм і помічником нашого народу в його становленні в історії. І наша Церква національна мусила би мати свій центр не в Москві і не в Римі, а в Києві, на святих горах. Ми тут заходимо в конфлікт з Богом, але ж так само заходили в конфлікт і всі інші протягом всієї історії, що хотіли вискочити з-під ярма чужої церкви, як засобу національного, духовного і соціяльного поневолення. І немає ради, якщо ми говоримо про „Національну Церкву“. І я думаю, що такого конфлікту не треба боятися, Бог такі конфлікти з Ним прощає, коли йдеться про життєві інтереси многомільйонного народу, що хотів би славити Бога теж, але на своїй мові і в своїх храмах, національних, бо в інших Він, крім знущання над собою, нічого більше не мав.

Ось такі мої думки щодо політичної сторони справи, тобто щодо Церкви. Що ж до релігії, то це тема глибша. Я думаю, що це мусить покриватися в конечному висліді, але до цього шлях складніший. Цю тему ми лишимо покищо. Я хочу вірити, що в складному нашому майбутньому встане велике сяйво на Київських горах на увесь світ і буде світочем людства, але це не буде тільки Церква по формі. А це буде велика синтеза форми й духу. І предтечею цього (як це не дивно), може й був колись великий Тичина, сказавши, крикнувши всією своєю зболілою й глибоко віруючою душею: „Воздвигне ж Вкраїна свого Мойсея! Не може ж так буть“. О! За точність форми не ручусь, бо цитую з пам’яті, але ручусь за точність змислу.

Якщо Україна хоче бути великою історичною нацією, зайняти передове місце серед інших народів, вона мусить „воздвигнути свого Мойсея“. А ні – то вона приречена на погній, на вічне ніщо, на духовне й соціяльне плебейство, як нація мертва. Ті, що жили й кипіли колись і що створили величезні вартості (саме в цих шуканнях минулого століття й раніше), відмиратимуть після цвітіння, а ми вмремо без цвітіння.

Як розуміти „свого Мойсея“ – це справа інша. Це велика й довга тема. І складна. І животрепетна. І важлива (стократ важливіша за все інше нині в усьому світі). Скажу тільки ще раз, що підсовєтська епоха колективістичного мракобісся й чорної духовної ночі не може скінчитися реставрацією старого московського т. зв. православного мракобісся й поповщини. Бо це була би велика трагедія. Це не був би крок наперед, а лише доказ людського безсилля й нікчемности. І мене зовсім не тішить, що сьогодні, як Ви пишете, там багато молоді „сповідається й причащається“. Ліпше б вони не сповідалися. Бо після двох чи пак трьох століть такого сповідання й причащання умерла душа нації, перетворилася нація на зборище „хахлов“ і „малоросов“, відповідно до бажання сповідавших. Чи, може, Ви припускаєте, що там тепер українська національна Церква? Чи, може, Ви припускаєте, що Московський патріярх і слуги його не випотрошують іменем Бога українську душу нині, як і раніше, бувши вірним знаряддям „трєтєго отдєлєнія“?

Ні, я волію, щоб українська молодь не сповідалася по-рабськи перед чужими князями церкви, а присягала по-геройськи перед князями Церкви своєї, національної. А доки її немає, то та молодь не сміє сповідатися й причащатися з московської „чарки“, повної московської „отрути“. І в цьому я не бачу нічого відрадного, лише явище сумне, множіння рабів і плебеїв. В кожнім разі, як не силкуюся, але ніяк не можу уявити, скажім, Вас (пробачте) в тамтешній ситуації – щоб Ви, як український патріот і національно вироблена, провідна особистість, та раптом пішли сповідатися й причащатися до попа московської церкви (а іншої там немає зараз), – я цього ніяк не можу уявити. А не можу уявити цього тому, що Ви все-таки ніколи на це не могли би піти, доки в Вас б’ється живе серце й ясна голова людини сміливої та гордої .

Так що я відрадного явища не бачу в тім, що молодь тулиться під московський єпатрахиль. Але я бачу відрадне явище в тім, що концтабори СССР великою мірою наповнюються „віруючими“ людьми гордого, дерзаючого, бунтівливого духу. Та це все тема інша й широка. Колись, може, ми на цю тему обміняємось докладнішими думками. Зараз покищо покладімо це під сукно. Хочу ще раз тільки ствердити, що в питанні Церкви, як інституції національної та щодо її ваги й ролі, й потрібности, – ми тут, напевне, зовсім не розходимось.

Наостанку – щодо костей Ярослава Мудрого та образа св. Миколи Мокрого... Ви дуже добре зробили, що підняли цю справу. Ну, а як там воно обернеться – будемо бачити. В кожнім разі, це буде велика нагода випробувати нашу організованість, дієздатність, активність в організації спротиву совєтам, якщо до того дійде, та в організації світової опінії навколо цього питання.

Але мусимо бути мудрими, яко змії, й повороткими, й сміливими, бо на карту поставлено дуже багато, в разі ми програємо, тобто в разі, якби большевики домоглися повернення тих речей до Києва, а з ними й тих, хто їх заграбив. Уявляєте, що то було б! Тут треба думати, думати й ще раз думати. Й діяти.

Хочу знати, що на тім відтинку чувати? Чи щось вже відбулося після Вашої публікації? Хоч треба пам’ятати й скрізь підкреслювати, що пальма першости все-таки належить Митрополитові Огієнкові, це він підніс цю справу в своєму журналі. До речі, жахливо буде, якщо це Огієнко підніс тільки для дискредитації архиєпископа Паладія, з своїх церковних порахунків, й воно не відповідає правді щодо костей Ярослава. А це можливе.

Вітаю Вас сердечно.

З пошаною – завжди Ваш

Іван Багряний

Щиро дякуємо за підтримку Фундації!

Від часу появи попереднього числа сторінки Фундації ім. Івана Багряного прислали пожертви такі особи: 1,500 дол. – Василь Стан (з них по 500 дол. на пресовий фонд газет „Літературна Україна“ та „Промінь Просвіти“ в Кривому Розі та журнал „Бористен“); 300 дол. – Леонід Якобчук для „Бористену“; по 100 дол. – Тетяна Ясінська для газети „Світ-інфо“ в Чернігові, Марія Андрусяк на книгу „Голодомор“ та Юрій Розгін для „Літературної України“ – газети Спілки письменників України; 50 дол. – Петро Матула на прес-фонд „Бористену“; 25 дол. – Ганна Черінь та 20 дол. – Лєна Шкребець-Скиба.

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям й прохає й далі підтримувати Фундацію своїми пожертвами, щоб вона могла допомагати у виданні вартісних книг на прохання багатьох авторів та видавництв України, пресовим органам, сиротам та іншим організаціям та особам, що турбуються за свою мову, історію та незалежну Україну.

Видання Фундації можна придбати

Ще можна придбати книги, яких є вже обмаль, виданих чи фінансованих Фундацією ім. Івана Багряного таких авторів: Івана Багряний **„Людина біжить над прірвою“** – 20 дол., **„Огненне коло“** (про бій під Бродами“) – 15 дол., **„Листування Івана Багряного“** в двох томах – 50 дол., казки **„Про лелек та Павлика-мандрівника“** – 8 дол., **„Телефон“** – 8 дол., Віталій Бендер **„Марш молодости“** – 30 дол., Василь Гришко **„Карби часу“**, том 2-ий – 30 дол., Іван Дзюба **„Нагнітання мороку“** – 25 дол., Михайло Воскобійник – **„Україна – XX: національна ідея і чин“** – 20 дол., Василь Даниленко **„Ізидора – рідна сестра Лесі Українки: від сталінських таборів до еміграції“** – 15 дол.

Бажаючі придбати ці книги можуть прислати чек на адресу Фундації. Пригадуємо, що банк за розмін закордонних чеків, незалежно в якій валюті, бере 15 дол. за чеки з Канади та 30 долярів з інших країн. Тому прохаємо надсилати гроші за замовлені книжки чеком, виробленим в банку „money order“ чи вислати через „Вестерн Юніон“.

Дописи і листи до Фундації ім. Івана Багряного, членські внески і пожертви просимо посилати на адресу:

Bahriany Foundation
811 S. Roosevelt Ave.
Arlington Heights, IL 60005 USA

Сторінку редагує Олексій Коновал.

Св. п. Мирослав Болюх боровся за волю України

Олександер Панченко

10 серпня в австралійському місті Мельборні відійшов на Вічну ватру український патріот, учасник організованого українського національно-визвольного руху, довголітній член ОУН та Закордонного Представництва (пізніше – Середовища) Української Головної Визвольної Ради (УГВР) Мирослав Болюх.

Народився він 12 січня 1921 року у селі Кутківці (нині – у межах міста Тернополя). Був одним з двох синів Василя Болюха (1889-1955), сотника Української Галицької Армії та одного з керівників Українського Національно-Демократичного Об'єднання (УНДО), який у міжвоєнний час був обраний послом до польського сейму з округи Тернопіль-Збараж-Золочів (1935-1939), захищав перед польською владою переслідуваних членів ОУН, у тому числі і у „справі Охримовича і товаришів". В. Болюх у Тернополі керував також „Українським банком" та був почесним головою Товариства українських купців і промисловців.

В роки німецької окупації батько і син співпрацювали з українським визвольним підпіллям, зокрема з віце-президентами УГВР о. Іваном Гриньохом та Василем Мудрим. У 1945 році сім'я Болюхів еміґрувала до Австрії, де В Болюх очолював Український Центральний Комітет Австрії, відтак – його Контрольну комісію і Раду зонального представництва.

Від 1949 року родина Болюхів – на еміґрації в Австралії, де стала ініціятором створення української громади в Перту. Від 1950 року у Мельборні В. Болюх був активний у громадському житті, як перший голова Об'єднання Українців Австралії, очолював Управу УГВР (1951-1952) та був почесним членом Союзу Українських Комбатантів Вікторії.

Покійний інж. М. Болюх у 1931-1937 роках навчався у Тернопільській гімназії „Рідна школа", був провідником Юнацтва ОУН в гімназії. 1937 року арештований. Після звільнення залишив гімназію та у 1939 році виїхав до Холму.

Св. пам. М. Болюх також був активістом націоналістичного підпілля на Холмщині (1939-1940) та у Відні. Студії, розпочаті у Відні (1940-1944), закінчив у Мюнхені (1945), отримавши диплом у Технічно-господарському інституті за фахом інженера-аґронома. На початку 1940-их років М. Болюх разом з Ахілем Хрептовським, Євгеном Гарабачем та Яньом Шухевичем та іншими патріотами став учасником Дружин Українських Націоналістів „Ролянд", пройшовши бойовий шлях з цією українською формацією до Ново-Воронцовки, поблизу Кривого Рогу на Січеславщині, контактуючи з мережею ОУН на чолі з Василем Стихом.

Після розв'язання німцями цього підрозділу українських націоналістів М. Болюх включився в активну підпільну працю ОУН у Тернополі, а згодом у Відні, Празі та Кракові, в місцевостях поблизу Тернополя входив до складу бойової ланки ОУН під проводом Юліяна Охримовича.

15 травня 1949 року М. Болюх побрався з Марією, яка походила зі славного полтавського роду Глуховерів.

Від 1949 року М. Болюх замешкав в Австралії, очолював Союз Українських Організацій Австралії, у 1967-1972 роках працював заступником президента Світового Конґресу Вільних Українців. У 1972 році М. Болюх очолив Комітет Оборони Національних і Людських Прав в Україні, став організатор і мужем довір'я Фонду Допомоги Україні.

М. Болюх також був головою дирекції Української кредитової кооперативи „Дністер" і будівельної кооперативи „Одеса", членом ради Українських Кооператорів Австралії, заступником голови Української Світової Кооперативної Ради, членом Міжнародної кооперативної місії для відродження кооперативного кредитового руху в Україні, членом Наукового Товариства ім. Шевченка.

М. Болюх займався журналістичною діяльністю, був автором ряду статтей на громадські, кооперативні, політичні та інші теми, редактором місячника „Кооперативне Слово" (1975-1978), тижневика „Церква і Життя" (1988-1994), збірника документів Української Ґельсінкської групи „За права народу" (1980), співредактором книги „Українці в Австралії" (1966).

Влітку 1992 року М. Болюх разом з дружиною Марією, приїжджав до України, пізніше став жертводавцем та одним з авторів „Ювілейної книги Української гімназії в Тернополі".

2004 року у видавництві „Гадяч" на Полтавщині побачила світ книга споминів М. Болюха „Оглянувшись в минуле...", з моєю передмовою. Ці спомини – підсумок направду жертовного служіння св. п. М. Болюха Україні.

Олександр Панченко – доктор права, адвокат, з міста Лохвиця Полтавської области.

На похороні Мирослава Болюха в Австралії. (Фото: Стефан Москалюк)

Ділимося сумною вісткою,
що 24 липня 2012 року відійшов у вічність
на 88-му році життя наш найдорожчий
чоловік, тато і дідо

св. п.

Стефан Приймак

Секретар Братства св. Йосафата,
та 217-го Відділу УНСоюзу,
член Клюбу Заслужених Союзовців.

Похоронні відправи відбулися в суботу, 28 липня 2012 року в церкві св. Йосафата в Рочестері, Н. Й. в сослуженні о. Богдана Гедза з дияконом С. Вісновським та о. Іваном Єндриховським і о. Романом Маліярчуком. Чисельна громада відпровадила св. п. Стефана на цвинтар Holy Sepulchre в Рочестері, Н. Й.

Залишені в глибокому смутку:
дружина – Текля Приймак
дочка – Ірена з чоловіком Ґері Нелсон з родиною (з двома синами і двома внуками)
Племінники в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

Президія Середовища
Української Головної Визвольної Ради
і Політична Рада ОУНз

діляться сумною вісткою з Членами й Українською Громадою, що 11 серпня 2012 р. відійшла у Божу вічність дружина провідного діяча українського визвольного руху, глови ОУНз і Політичної Ради Середовища УГВР, Анатоля Камінського,

св. п.

ТЕТЯНА КАМІНСЬКА
з дому Кріпацька

Покійна народилася 23 червня 1935 р. у Станиславові, тепер Івано-Франківськ. У час і після Другої світової війни жила у Німеччині. У 1952 р. еміґрувала до Ню-Йорку, США . Тут довгий час працювала у телевізійному маркетинґу, а в останні роки перед виходом на пенсію, як директор дослідно-програмного відділу у кількох телевізійних корпораціях Ню-Йорку.

Похоронні обряди відбулись 15 серпня ц.р. на Українському Католицькому цвинтарі Святого Духа у Гемптонбурґу, Н. Й. Хай гостинна американська земля буде Їй легкою.

Мужеві проф. д-ру Анатолю складаємо глибоке співчуття.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ

Президія Середовища
Української Головної Визвольної Ради
і Політична Рада ОУНз

діляться сумною вісткою з Членами й Українською Громадою, що 10 серпня 2012 р. в Стратмор, Австралія, переставився у Божу вічність, на 92 році багатотрудивого життя

св. п.

інж. МИРОСЛАВ БОЛЮХ

народжений 12 січня 1921 р. у с. Кутківці, що на Тернопільщині. Довголітній провідний член Закордонного Представництва, а опісля Президії Середовища УГВР і ОУНз. Учасник похідних ґруп "Ролянд". Активний громадський і політичний діяч (голова Об'єднання Українців в Австралії, заступник президента секретаріяту СКВУ) і член НТШ. Публіцист, ред. місячника "Кооперативне Слово" і газети "Церква і Життя", автор багатьох статтей і спогадів "Оглянувшись у минуле…" Був нагороджений генеральним губернатором Австралії, престижною медалею "Ордена Австралії", потверджену королевою Елізабетою II і став членом цього ордена.

Дружині - Марії складаємо глибоке співчуття.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ПОДЯКА

У світлу пам'ять нашого дорогого
МУЖА, БАТЬКА, ДІДІ й СТРИЙКА

св. п.

д-ра Леоніда Мостовича

родина, друзі й знайомі зложили щедрі датки на релігійні та освітні цілі, що були близькі серцю Покійного:

- **Острозька Академія – 3,500 дол.**,
  д-р Юра і Ірина Дейчаківські, Микола і Оксана Дейчаківські, Атанас Кобрин, д-р Андрій і Марта Мостовичі, Оксана Мостович, д-р Марко і Ронда Мостовичі, Ісся Пришляк, Петро Фединський.
- **Києво-Могилянська Академія – 1,550 дол.,**
  Петро і Дарія Базалики, Надя Дейчаківська, Орест Дейчаківський, д-р Аня Мостович Колтунюк, Оксана Мостович.
- **Українська Католицька Фундація (УКУ) – 400 дол.**,
  Маріон і Лідія Вирсти, д-р Юра і Ірина Дейчаківські, Ростислав і д-р Марта Хом'яки.
- **СУА (прес. фонд, стипенд.) – 335 дол**.,
  Марта Віґанд, Надя Дейчаківська, Анастазія Забродська, Ірина Забитко, Оксана Мостович.
- **„Смолоскип" (стипенд.) – 1000 дол.**,
  Оксана Мостович.
- **НТШ – 600 дол.,**
  д-р Юра і Ірина Дейчаківські, Оксана Мостович.
- **УВАН – 100 дол.**,
  Оксана Мостович.

Разом – 7,485 дол.

Хай Господь віддячить сторицею усім жертводавцям за їхні молитви та пожертви.

Родина

Ділимося сумною вісткою, що 16 серпня 2012 року, проживши 93 роки, відійшла у вічність у Санта Барбара, Каліфорнія

св. п.

Стефанія Лучковська-Маланчук

Народжена 30 листопада 1918 року у Сяноці, Польща.
Стефанія з мужем Іваном Лучковським та дітьми іміґрувала з Бельгії до США у 1955 році та поселилася в Лорейні, Огайо, де була активним членом Укрїнської католицької церкви св. Івана та секретарем відділу Союзу Українок в Лорейні. Залишившись вдовою, вийшла заміж за Стефана Маланчука.

У глибокому смутку:
діти - Ксеня, Марко, Дам'ян
п'ятеро внуків і семеро правнуків.
Тіло Покійної спочило на Calvary Cemetery в Лорейні, Огайо

Вічна Їй пам'ять!

Шановні читачі!
Висилаючи до „Свободи" спомини і співчуття з приводу відходу своїх близьких і друзів, не забувайте підтримувати видання тижневика пожертвами на пресовий фонд!
Редакція

LVIV EXPRESS
PARCEL SERVICES

1111 East Elizabeth Ave.
Linden, New Jersey 07036
(908) 925-0717

PACKAGES TO UKRAINE

BELORUSSIA • RUSSIA • POLAND • ESTONIA • LATVIA • LITHUANIA • SLOVAKIA

МОРЕМ	ЛІТАКОМ	ДОЛЯРИ	ЕЛЕКТРОНІКА
мінімум 10 фунтів	2-3 тижні мін. 10 фунтів	Пересилка і доставка	220 V

15 років в бізнесі чесної і добросовісної праці.
Полагоджуємо митні справи.
У зв'язку з розширенням компанія пошукує аґентів до співпраці.
Доставляємо пачки до України, Білорусі, Росії, Польщі, Естонії, Литви, Латвії, Словакії.
Підбираємо пачки з дому безкоштовно.
Пересилка пачок через UPS для клієнтів з інших штатів.
Call Tall Free 1-800-965-7262

ЕВГЕН ОСЦІСЛАВСЬКИЙ
2-ий Заступник президента
Ліцензований Продавець Страхування Життя
Ukrainian National Assn., Inc.
5 Stable Lane, Flemington, NJ 08822
Tel/ Fax: 908-782-5451
e-mail: eugenemaria@comcast.net

ОКСАНА СТАНЬКО
Ліцензований продавець Страхування Життя
OKSANA STANKO
Licensed Life Insurance Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
32 Peachtree Rd.
Basking Ridge, NJ 07920
Tel.: 908-872-2192; email: stankouna@optimum.net

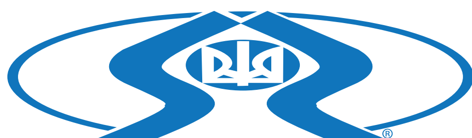

DNIPRO LLC.

ПАЧКИ, АВТОМОБІЛІ ТА КОНТЕЙНЕРИ В УКРАЇНУ

•Туристичні послуги: авіяквитки і візи в Україну та інші країни
• Грошові перекази у всі країни світу • Українські та европейські компакт-диски • Українські сувеніри та хустки
•Телефонні картки: 80 хвилин розмови за 5 дол.

ROSELLE, NJ	CLIFTON, NJ	PHILADELPHIA, PA
645 W. 1st Ave.	565 Clifton Ave	1916 Welsh Rd., Unit 3
Tel.: (908) 241-2190	Tel.: (973) 916-1543	Tel.: (215) 969-4986
(888) 336-4776		(215) 728-6040

Selfreliance
Ukrainian American Federal Credit Union

Ваша мрія здійснитись може "Самопоміч" в тому допоможе

Позички на хати від *3.50%

Позичка може бути наперед ухвалена - безкоштовно!

Самопоміч
Українсько–Американська Федеральна Кредитова Спілка

Selfreliance
Where Your Money Works for You!
Selfreliance.com

2332 W. Chicago Ave. Chicago IL 773-328-7500
5000 N. Cumberland Ave. Chicago IL 773-589-0077
136 E. Illinois Ave. #100, Palatine IL 847-359-5911
300 E. Army Trail, Bloomingdale IL 630-307-0079
8410 W. 131st Street, Palos Park IL 708-923-1912
734 Sandford Ave. Newark NJ 973-373-7839
558 Summit Ave. Jersey City NJ 201-795-4061
60-C N. Jefferson Rd. Whippany NJ 973-887-2776

Your savings federally insured to at least $250,000 and backed by the full faith and credit of the United States Government
NCUA
National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

Offer good only for single family residence or owner-occupied multi-family structure with no more than four units. *As of 6/15/12: 5 year balloon, 40-year amortization with 20% down payment is 3.50%; Annual Percentage Rate (APR) is 3.7526%. Monthly payments for a $100,000 mortgage with the above terms are $387.39 with a balloon payment of $94,120.75 due at the end of 5 years. Payment amount does not include amounts required for property taxes and insurance premiums; the actual payment will be greater when property taxes and insurance are included. Mortgages available only to members and only in designated geographic locations. For a limited time only. Subject to approval of application. Terms of offer may be changed at any time. For further information call us toll free at 1.888.222.8571.

Full Financial Services

ПРАЦЯ

Пошукуємо жінку по догляду за 3-річним хлопчиком у Bayside, NY. Українська мова обов'язкова. Власне авто бажане. Два дні на тиждень - у середу і четвер. дні праці збільшаться в грудні. Тел. 646-763-0045.

ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

ЗАСЛУГОВУЄ НА ВАШУ ВСЕБІЧНУ ПІДТРИМКУ!

Ukrainian Free University Foundation, Inc.
P. O. Box 1028, New York, NY 10276

ЮРІЙ Б. КОРДУБА
Адвокат
Emphasis on Real Estate, Wills, Trusts and Elder Law
Ward Witty Drive, P.O.Box 249, Montville, NJ 07045
Hours by Appointment! Tel. (973) 335-4555

Д-р Леся Зборовська Голуб
лікар психолог для дітей, молоді і дорослих
лікування страху, депресії, проблем спілкування і поведінки
622-624 Valley Rd., Suite 6A
Upper Montclair, NJ 07043
Tel.: (973) 655-9472 *Н. Дж. ліцензія SI003562*

Друкарня
COMPUTOPRINT Corp.
Established 1972
Clifton, New Jersey
виконує друкарські роботи:
- книжки (в твердій і м'якій оправах)
- журнали (з експедицією, або без)
- канцелярійні друки
- весільні запрошення (в укр. і анг. мовах)

Ваші замовлення виконуємо сумлінно, скоро і на час та з 40-літнім досвідом!
973-574-8800
Fax: 973-574-8887
e-mail:computopr@aol.com

ARKA
Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відеокасети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.
89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: (212) 473-3550